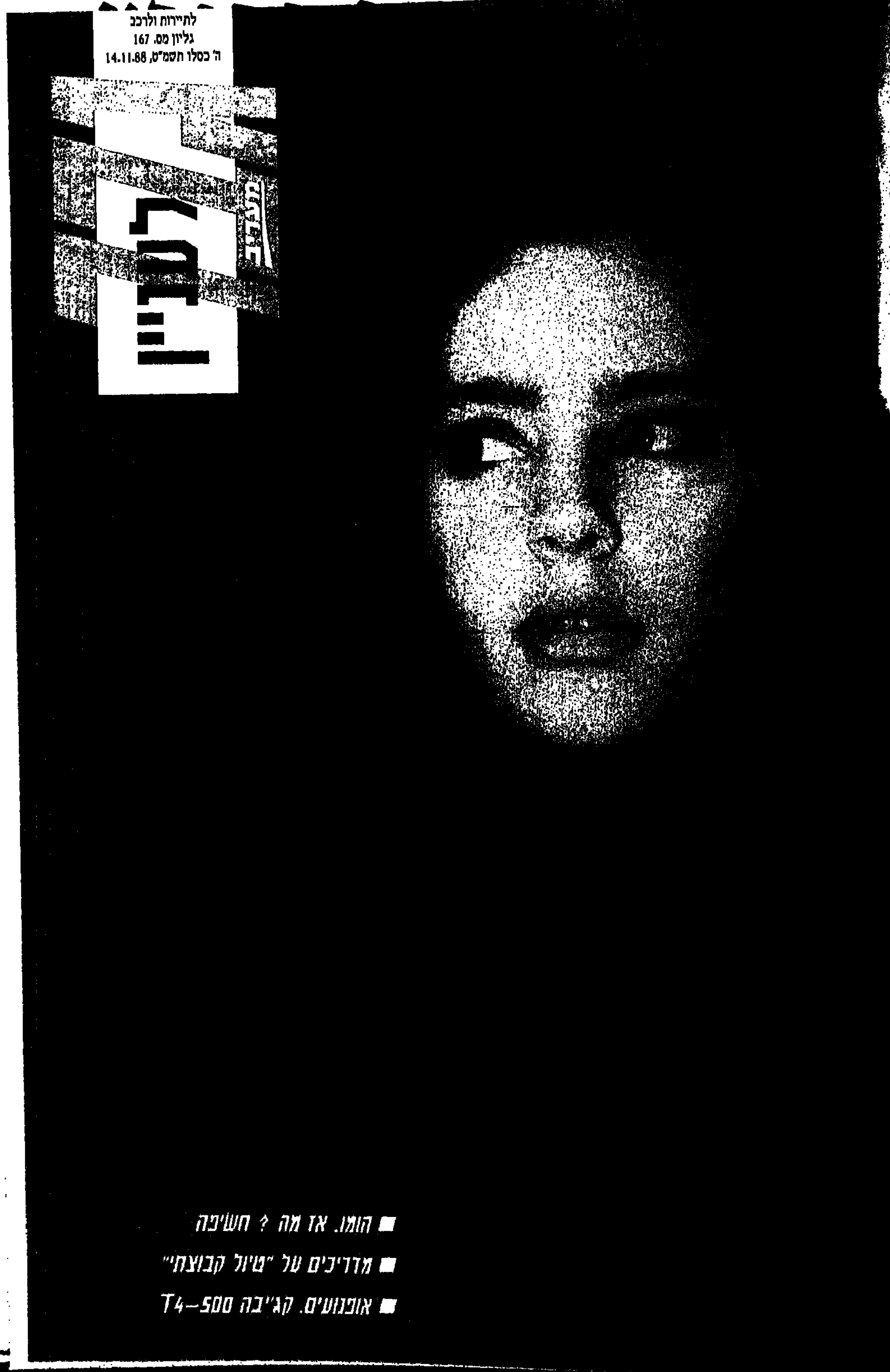
לתיירות ולרכב
גליון מס. 167
ה' כסלו תשמ"ט, 14.11.88
■ הומו. אז מה ? חשיפה
■ מדריכים על "טיול קבוצתי"
■ אופנועים. קג'יבה T4-500

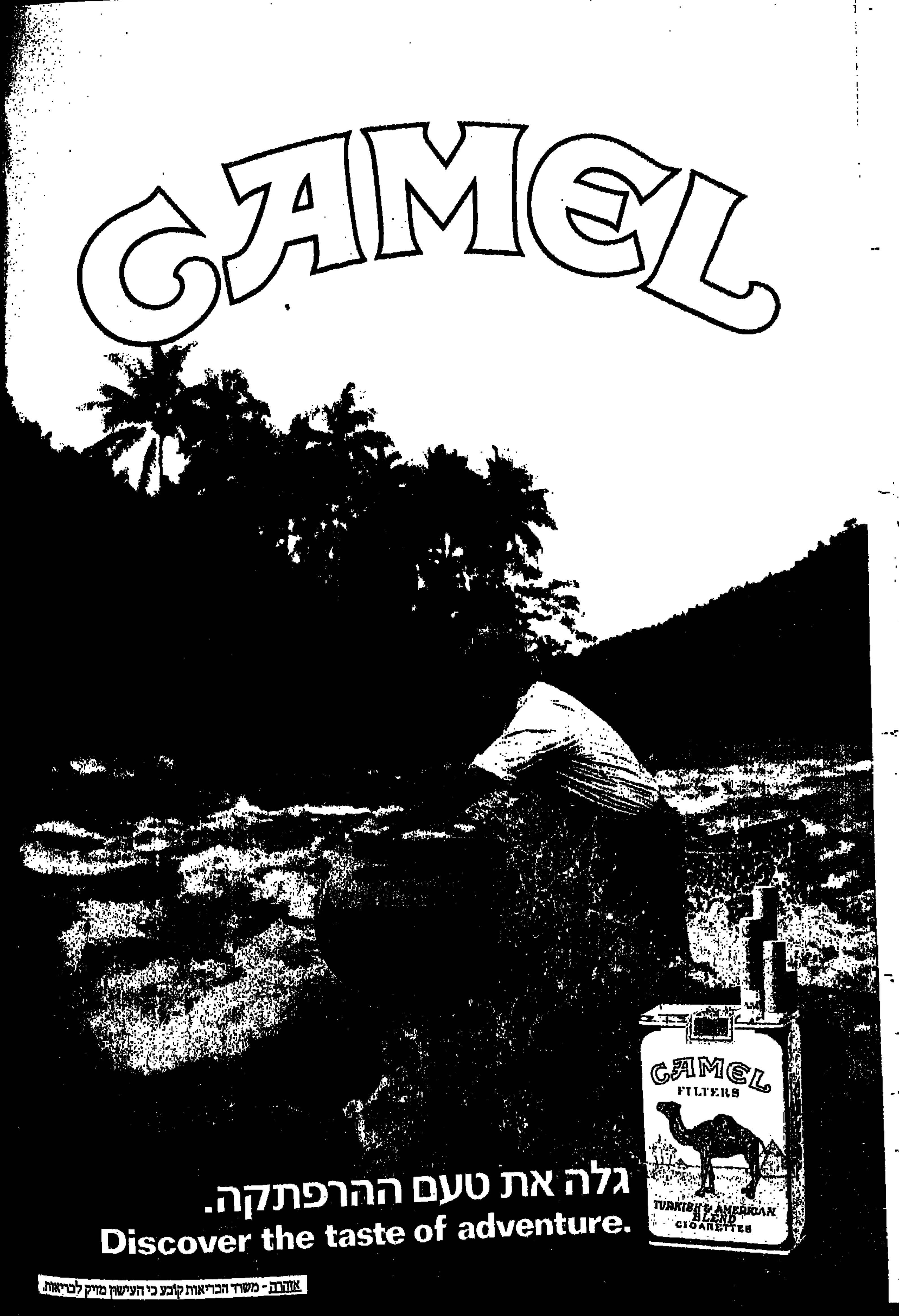
CAMEL
CAMEL
FILTERS
גלה את טעם ההרפתקה.
Discover the taste of adventure.
אזהרה - משרד הבריאות קובע כי העישון מזיק לבריאות.

...וזה רק קצה הקרחון.
דרום אפריקה
להיות מטרים ספורים (אך בטוחים), מחיה מרתקת בנוף מדהים של
שמורת טבע ענקית, זו חוויה שאי אפשר לחוות בשום מקום אחר בעולם.
...וזה רק קצה הקרחון. דרום אפריקה. חיות בר, יערות־עד שיד אדם לא
נגעה בהם, נופים פראיים, שלל צבעי הפרחים היפהפיים...
ואסור לשכוח את השמורות המפורסמות, הערים המודרניות, הכפרים
הציוריים, מגוון האנשים ורמת המחירים הנמוכה הנהוגה בארץ זו. כל
אלה נפרשים לפניך. אתה מוזמן לבוא, לחוות ולהנות. דרום אפריקה.
ארץ האפשרויות הבלתי מוגבלות, מעניקה לך מיצוי מקסימלי של
טיולך. בוא לגלות אותה
גם אתה. עכשיו כדאי
לך יותר מתמיד.
.03-257950 , 257367
דרום אפריקה-רעיון לא יקר.

למנצחים בלבד
סטריאו פלוס
Cerwin-Vega!
5 שנים
אחריות
הרמקול הדיגטלי האמיתי תוצרת
ארה״ב
KENWOOD
חדש! מערכות מידי עם שלט רחוק:
רסיברים - 50־125 W כולל שלט + אקולייזר
פרה + פאוור אמפי - 100,125,225 W R.M.S
קומפקט דיסקים, טייפים
KEF
5 שנים
אחריות
הרמקול עם הצליל המקורי מס׳ 1
באנגליה.
DENON
מגברים, רסיברים
WESTRA
6 שנים
אחריות
רמקול האיכות מתוצרת גרמניה
Artistry in Sound
ONKYO
מגברים, טיונרים, קומפקט דיסקים
רסיברים, טייפים
סטריאו פלוס החנות הכי מקצועית בעיר
רח׳ אידלסון 7, פינת בן יהודה 9 קומה שניה תל־אביב טלפון: 03־656027

הגיע מכתב

הזוכים הראשונים מקבלים פרסים בתחנת "זיו און" בכביש הטייסים בת"א.

מכתב למנכ"ל. לא עוד חבר. לא עוד ידיד.

■ שלום לך, מנהלנו הכללי.

רואים אותך כל בוקר עובר במסדרונות, פותח דלתות, מעיף מבט לעבר חדרי המשרדים. מבט מתנשא כלשהו, כמו גם ההערות העוקצניות אותן אתה מכיר. חיוך ? דבר נדיר. אולי מפעם לפעם. משחק אותה קשוח. מנכ"ל !!

יושב במשרדך, המשענת של כורסת העור גבוהה, שולחן המנהלים הלבן והגדול עמוס בניירות, מברקים, חשבונות. כאן מאשר, כאן חותם ושם מעיר. הערות בעט אדום. אותיות בולטות. שיראו ולא יטעו. שידעו הכל: זו הערתו של המנכ"ל. אנא פעלו בהתאם.

שיחות הטלפון מועברות על ידי המזכירה. כמה וכמה קווי חוץ. לימינך ניתכב מקיוז, שמשמיע "פיפס" כל כמה דקות. גם זה חשוב. שידעו כולם שיש לך ניתכב במשרד. כמו שצריך להיות במשרדו של כל מנהל כללי המכבד את עצמו.

מקרין חשיבות. מקרין בטחון.

כדאי שתדע, אדוני המנהל, שלא כולם אוהבים את ההתנהגות הזו. לא כולם חיים טוב עם זה. שמעתי הרבה שטוענים שאתה כמו רובוט המבצע את עבודתו מכנית. איש ללא תחושות. איש ללא רגשות. קר. אופרטיבי.

לפעמים, כך עולה, נדמה לך שהעובדים הם האמצעי להשיג את הבכורות אליהן אתה וההנהלה שואפים להגיע. מובן שאת זרי הדפנה קוטפים לראשך. הטפיחות ניתנות לך על השכם. במשרדך, על הקירות, תלויים מכתבי ההערכה ממוסגרים, בצד צילומים שניתנו לך כהוקרה.

חשבת פעם, כבוד המנכ"ל, כמה זה מתסכל את העובדים ?

אתה המנהל. מנהל כללי. כל יכול כמעט. מפטר עובדים וקולט עובדים חדשים. על פיך יישק דבר ועל עקרונותיך יקומו מחלקות, סדרים, נהלים ומשכורות.

כן, זה נכון שאתה איש מסכיל. למדת הרבה וגם יש לך המון תעודות. זה נכון שהקרבת שנים רבות על שהגעת לרגע הזה בו אתה משעין את ראשך על גב כורסת העור המסתובבת ובוחן במבט קר את היושב למולך. אבל, חשוב לדקה: האם זה מקנה לך את הזכות לנהוג בנו כך ? להתייחס אל העובדים בצורה כה קרה, רחוקה וקשוחה ?

וגם, תסלח לי אם אגלוש למשהו קצת יותר אישי, לדרך הזו שניסית להתקרב אלי. המבטים, הרמיזות, האומר והמגע.

ידעת שאין אפס וגם כאן, בסופו של דבר – תצא נשכר. לכן הזמנת אותי לשיחה על כוס קפה, אצלך במשרד. לכן גם, בבקרים עברת דרך המשרד שלי לראות, כביכול, איך עוברת המערכת ואפילו, כמה נעים, הצעת לי טרמפ הביתה במכונית היפה־חדישה־כמחונת שלך.

שהרי, ידידי המנכ"ל, כל הכלים בידך.

המערבולת הזו של בוס־מזכירה־חיוך־קריצה־קפה – החלה לסחוף. אני נסחפתי. נכון שעם הרבה ביקורת עצמית, עיניים פקוחות ואובייקטיביות מוחלטת. זו היתה סחרחרה נעימה, מענגת, כמו גם מתסכלת ומכאיבה.

ובסופו של דבר, אחרי החיזור והפלירטוט, בין הטלפון של האשה לבין מסיבה בגן הילדים, הייתי אתך לכמה רגעים יפים ונעימים. לאט לאט, אבל בטוח, הסגת, כבוד המנהל, את שרצית, ואני אתך – במודע ובשיתוף. אני אתך מנסה להסיר מעל פניך את מסכת הקשיחות ומעטה החיצוניות. כמו העפיפון המתרומם מעלה מעלה, גיליתי עוד ועוד יופי, גיליתי את המוסתר והאמיתי, את הרגיש והעדין.

ואז, פתאום, משכת חוק כחוט העפיפון והורדת אותו מטה בנחיתה קשה. פתאום תיזקת את הקשר בעניבתך ושוב לבשת את מעטה הקשיחות.

חזרת להיות המנהל הכללי. לא עוד חבר. לא עוד ידיד.

עכשיו אני חושבת ויודעת שהייתי, בעצם, מדרגה נוספת בטיפוסך אל האגו הגברי. רצית־השגת־קיבלת. וזהו. משראית שאפשר, שכל האמצעים כשרים – אבד הטעם ואבד העניין. ואולי חשפת שייחשף הבפנים שלך, זה שמעבר לקשיחות החיצונית ?

עכשיו אני יודעת שכך, בעצם, מתנהלים תמיד הדברים במערכת בה המנכ"ל ניצב לו למעלה. הוא עושה מה שהוא רוצה, וכמה שהוא רוצה. ואנחנו, כל היתר, כלי השחמט בידיו.

ועוד אני יודעת שמחר, כשמתוך הרגל אבוא למשרדך לברך אותך ב"בוקר טוב" מיוחדת, אתה בקושי תרים את מבטך מהמכתב בו אתה מעיין. אבל מאחר ואני יודעת בדיוק את הסיבה – אמשיך ואבוא לבקר אותך כל בוקר. אחכה גם להזמנות שאוכל לשבת במשרדך הגדול ולשתות כוס קפה מעבר לשולחן הלבן והיפה, עם טלפונים שמצלצלים ומחשב שמשמיע "פיפס" כל כמה דקות. ולא אתנגד, מן הסתם, אפילו לחיוך קטן וקריצה כמורית. לא אני ולא יתר העובדים אתך.

או אולי, כבוד המנהל הכללי, קצת יותר חיוך, טפיחה, אהדה ?

תמי

ים־המלח

תדלק וזכה בפרס

■ בסוף ספטמבר נכנסתי לתחנת דלק "זיו און" בכביש הטייסים בתל־אביב. תידלקתי ולהפתעתי כי רבה – אף זכיתי בפרס. נאמר לי שהמפעל הוא חלק מפרוייקט "שילה", המנסה ליישם חלק מהרפורמה בשוק הדלק.

המפעל מזכיר לי את התחרות על כיסו של הנהג בארצות־הברית. ולא מדובר רק במחיר. גם לטיב השירות יש מה לומר, כמו לאדיבות שמגלים עובדי התחנה כלפי הלקוח.

שלום מסרי

תל־אביב

■ מהו פרוייקט "שילה" ? מאז ראשית ספטמבר חולקו 150 אלף גלויות בקרב צרכני עשרות תחנות דלק ברחבי הארץ. על כל קנייה בתחנה – מקבל הקונה בולים, אותם יש להדביק על הגלויות. מר גיורא ברק, מנכ"ל משותף בחברת "שילה", מסר כי להערכתו יתקיים המבצע בכ־50 תחנות דלק בכל חלקי הארץ. באחרונה חולקו כבר הפרסים הראשונים בתחנות. בין הפרסים: שעונים, תכשיטים, סופי שבוע בבתי־מלון, תיקים ועוד.

"זהו זה" מקרית מלאכי

■ הודעה לכל אלה שדאגו מתי יחליפו כבר את התל־אביבים ב"זהו זה": להקת הנוער של קרית־מלאכי תחליף את להקת צעירי תל־אביב בתכנית הטלוויזיה הפופולארית.

הלהקה הצעירה מקרית־מלאכי, 9 בנות ובנים, פועלת זה שנה וחצי ביוזמתו של ראש המועצה יוסי ואנונו. מנהלה, משה אטיאס, מציין שסגנונה דומה ללהקות הצבאיות והרפרטואר כולל מערכונים, מוסיקת רוק ומחרוזות שחוברו במיוחד לחברי הלהקה.

עד כה ראינו את צעירי קרית־מלאכי בטקס חלוקת פרס ישראל, בחידון הקרן הקיימת, בהופעתה בבית ראש הממשלה ובחגיגות המימונה.

המנהל המוסיקלי הוא יאיר רוונבלום והבמאי – גרי ענבר.

טעות לעולם חוזרת

■ בכתבה שפירסמתם על הרשל גרינשפאן למדתי פרטים שלא ידעתי ואני מברך על יוזמתכם להזכיר את הבחור היהודי האמיץ. עם זאת, אני מבקש להעיר: שמו המלא של בן דודו של גינשפאן הוא אריה גלברין, האיש שבחייו התנקש הרשל, מזכיר בשגרירות גרמניה בפאריס, היה ארנסט פום־ראט (ואכן כתיבת שמו כפון־ראט היא טעות נפוצה, בגלל הקידומת פון בשמות גרמניים רבים: למיטב ידיעתי, הרשל מת ב־8 במאי 1945.

ועכשיו, החדשות הטובות: אני מעריך אתכם על כך שלא טעיתם, כפי שטעו עתונים אחרים ששמעו את הדברים מפי המשפחה, ולא הבעתם תרעומת על כי שמו לא הונצח בישראל. בשכונת תלפיות־מזרח בירושלים יש רחוב הרשל גרינשפן.

אלכס שי

ירושלים

6 חשיפה
הומו. או מה ?

8 טיפ
גרינבוים. האיש שחזה את האינתיפאדה כבר ב־1937.
אייזנשטרט חוזר

10 חיי שעה
פרופסור מנצל את השמש

12 סביב העולם
סיפורי מדריכים

14 אופנועים
קג'יבה T4־500

16 תאילנד
קרב התרנגולים

18 לפני 40 שנה
הקצין הדרוזי הראשון

21 תשבץ
בעריכת אהרון כהן

ב שער

העיניים וכל הקומפלקס היפה הזה שייכים ליעל לקס, חיילת משוחררת בת 20 מתל־אביב.

איפור: בועז שטיין.

צילום: אילן חיים.

גליון מס. 167

ה' כסלו תשמ"ט, 14.11.1988

עורכים:

תהילה עופר, משה לרר

עורך גראפי: שפי דגן

טלפון המערכת:

(03) 439-242 ,439-268

מודעות:

גילת שניידר, סימה בללי

טלפון: (03) 439-474

© כל הזכויות שמורות ל"מעריב"

מעריב

The New York Times

שרות מיוחד לקוראי "מעריב":

מהדורת יום ראשון של

ה־The New York Times

בכל יום שני

על שולחנך במשרדך

המהדורה הנודעת של העתון הגדול, כוללת את החלקים הבאים:

News

Business

Sports

Travel

Book Review

The New York Times Magazine

Arts & Leisure

The Week In Review

ה־The New York Times של יום ראשון, בכל יום שני, גם בארץ

ובמחיר מנוי מיוחד – .179 ש"ח לשלושה חודשים (*)

(*) המחיר כולל משלוח (הביתה או למשרד)

● לפרטים — פנו לטל' 03־439457.

- - - - - - - - - - - - - - - - - - - -

לכ' **מועדון קוראי "מעריב" בע"מ**

קרליבך 2,

תל־אביב 61200

נא לצרף אותי לרשימת המנויים על מהדורת יום ראשון של ה־The New York Times

אני מצרף/ת המחאה ע"ס .179 ש"ח לשלושה חודשים.

שם............

כתובת מלאה למשלוח העתון............

עיר............ קומה............ מיקוד............

טלפון בית/עבודה............

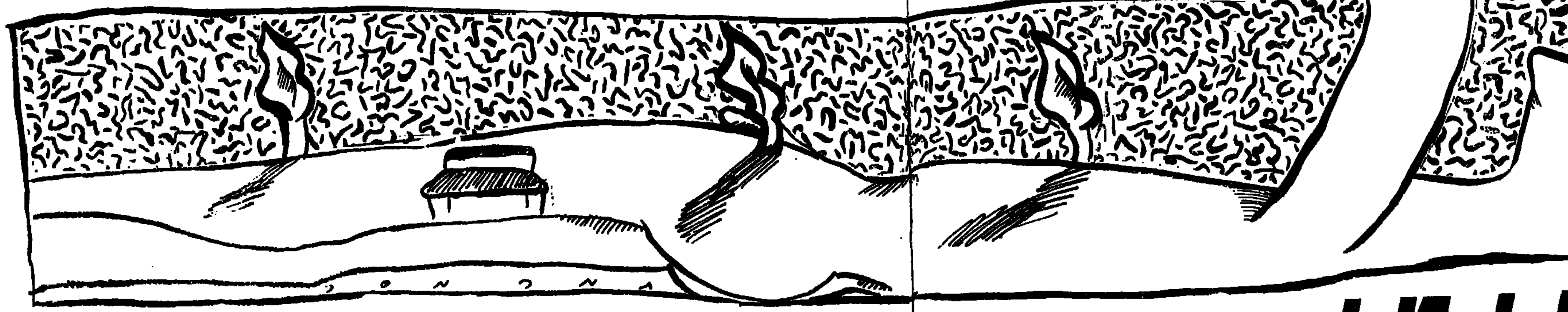

הומו. אז מה?

"גן העצמאות הוא לא מקום שלילי כמו שמציגים אותו. לנו הוא מקום חיובי. קצת כמו פאב. באים למטרות חברתיות, להפיג שעמום, להכיר, להרגע וגם למטרות מיניות. ואת זה אפשר למצוא בכל מקום. כי יש שם בגן כל מה שיש ברחוב הרגיל. החל מאינטלקטואלים וכלה בפשוטים ביותר. אלא שהכל נעשה בחסות החשיכה".
הרבה שאלות, הרבה תשובות, אבל השיחה עם אריק, שם בדוי, לא הסתיימה.

הראלה סטוצקי

אריק (שם בדוי) אמר שאין לו שום בעייה להיפגש. אז אחרי השידור, ואחרי הפרוייקט ואחרי החגים. ואחרי... נפגשנו סוף סוף באחד הקפולסקים. בחור צעיר ונאה, לבוש ספורטיבי. מחייך בחום. נראה כמו השכן ממול. שום סימן מהסימנים הידועים "ההם". ובכל־זאת, כיוון ששנינו יודעים למה אנחנו פה, יש להתחלה טעם של מבוכה. אריק ממשיך לברוח. הוא רוצה לדבר על הנושא באופן כללי. הסכים להתראיין כי "אני לא מתבייש גם אם אני לא צועק בראש חוצות. שנית, אולי מי ששמע על הנושא בצורת לגלוג יוכל לחשוב שוב, להבין קצת אחרת".

הנושא הוא הומוסקסואליות, אבל את זה, במפורש, הוא יבטא רק בהמשך וידאג להנמיך את קולו. אחר־כך גם ישזור את עצמו עם הנושא באופן כללי ורק הרבה יותר מאוחר יעמוד אריק עצמו – ההומוסקסואל האדם – לבד בלי הכלל.

בקצב שלו: "הומוסקסואליות היא לא בעייה אלא דבר שנולדים אתו. משהו כגנים שמכתיב את ההעדפה בגיל ההתבגרות, פלוס עזרה תת־מודעת של ההורים". ובאותה נשימה הוא אומר: "אין דבר כזה שגבר אין לו משיכה לגבר אחר. אלא שהמציאות גורמת להרחקת המשיכה הזאת". ולשלוש הנקודות האלה – העדפה, הורים והרחקה במובנן הרחב יותר – יש, ע"פ אמונתו האישית, חשיבות כמעט מכרעת על אורח חייו של הומוסקסואל.

אנחנו עדיין בהכללות. אריק לא ממש מרצה אבל הדברים עוד לא יוצאים מהבטן.

"ההתחלה קשה. לדעת שזה קיים ושיש בעייה. אחר־כך ההחלטה – להחליט שזה כך ולקבל את זה. זה אולי הכי קשה. יש מי שזה לוקח לו חודש, יש מי שאף פעם".

תסביר את ההתחלה. הוא מתרווח בכסא. יותר קל לו כששואלים.

"בהתחלה נמשכים לזה כמו לסקס ראשון. כמו משיכה רגילה בין גבר ואשה. מרגישים שנמשכים אבל מפחדים". שותק רגע ומוסיף: "אולי זה נכון לסקס בכלל".

אולי הוא צודק.

"אחרי הפעם הראשונה בא השוק הראשון. אם הסקס הראשון היה טוב – משיכים, והשוק בא אחר־כך. אם הוא לא היה טוב, מרגישים אשם. חושבים: זה יעבור, זה אירוע חולף. מחר זה יעבור לי. אני אישית, לא מאמין שאפשר לצאת מזה. האמונה הזאת, שזה יחלוף ויעבור. היא הרחקה רגשית שכל החיים, אחר־כך נאבקים בה. משהו כמו דיאטה".

בפסיכואנליזות העמוקות כבר מזמן מצאו את הקשר בין סקס לדיאטה. וכאילו כמו להוכיח, כמו דווקא, נכנסו לבית הקפה אשה מבוגרת ובחור צעיר. אי אפשר היה שלא לבלוע את כל כללי הנימוס ולנעוץ עיניים ברזון הנוראי של הבחור. רזון חולני, שרוף, הם התיישבו לידינו. אריק התכווץ. השתתק. סובב אליהם את הגב. משהו באוויר העביר אותם לשולחן אחר. רחוק. מישהו משנינו נשם לרווחה. "יתכן שהוא אנורקטי. נראה לי שהוא הומוסקסואל חולה. כל מי שהוא הומוסקסואל יודע לזהות מי כזה ומי לא. יש משהו באוויר ובעיניים. שקולט, רואה ומבחין. קשה לי להסביר לך, אבל ב־99% מהמקרים אני יוצא צודק. אפילו אם הוא חושב שהוא מסתיר, אני רואה".

לגן – כדי לראות ולא להיראות

ועכשיו רואים שיותר קל לו. הוא כבר יותר זורם. "ההתחלה היא בדידות איומה: חיים בשני עולמות. אין למי לספר, אין עם מי לדבר. מרגישים שונים: לא יודעים איפה לפגוש ולאן ללכת. לא מעלים על הדעת ללכת לכל מיני מקומות, כי הם מוצגים בצורה כל כך שלילית. נדמה לך שאתה האדם היחיד בעולם כולו ואתה צריך לחיות עם המצב הזה".

עכשיו הוא כבר בפנים, אולי משום שאריק השלים מזמן עם מצבו: האינטונציות שבקולו לא מעבירות את מלוא עוצמת הבדידות. אבל בנקל אפשר לדמיין אנשים אבודים: שהולכים לגן העצמאות "כדי לראות ולא להראות. כדי ללכת בחושך ובסתר. כדי לא להיחשף. עוד כל כך לא בטוחים. עוד כל כך מפחדים. תראי, גן העצמאות הוא לא מקום שלילי כמו שמציגים אותו. לנו הוא מקום חיובי. קצת כמו פאב: באים למטרות חברתיות, להפיג שעמום, להכיר, להרגע וגם למטרות מיניות. ואת זה אפשר למצוא בכל מקום. כי יש שם בגן כל מה שיש ברחוב הרגיל. החל מאינטלקטואלים וכלה בפשוטים ביותר. אלא שהכל נעשה בחסות החשיכה. הרי אלו שהולכים לשם עדיין פוחדים להחשף. אפילו בפני עצמם. הם לא יכולים להביא הביתה בן זוג אז לאן הם ילכו?"

אחר־כך הוא יודה שגם הוא ביקר בגן מספר פעמים, שם אפילו פגש את החבר הנוכחי שלו. וכשיש חבר – זה כנראה אחרת. אריק אומר שלו עצמו אין כמעט מה לחפש שם, במועדון, או במקומות המיפגש הידועים האחרים של ההומוסקסואלים. הוא עובד ועסוק מעל הראש, יש לו חבר קבוע והוא לא משועמם לרגע. אבל... אם בא להם ללכת לרקוד, הם ילכו אל אחד המקומות שלהם ולא לסינרמה, למשל. "כדי להרגיש חופשי בלי שיסקלו אותי במבטים ובאבנים".

אני מנסה להבין מה זה אומר כשיש בן זוג. השאלה טובה לו. הוא מרגיש על קרקע בטוחה ומוכרת. "כשיש בן זוג קבוע – זה כמו כל זוג נשוי, אלא שהקשר הוא יותר חזק כי אין שום מחויבות אחד לשני פרט לאהבה. אין משכנתא, אין ילדים אין דברים שקושרים למסגרת: כל מה שמחזיק בני זוג זה האהבה פרופר והבחירה היומיומית, לפיה 'אני רוצה לחיות איתו'. חלק מהזוגות מנהלים אורח חיים משותף לכל דבר, כולל חשבון בנק, חלק אחר נוהג על פי: שלי שלי ושלך שלך, כדי שהניתוק, אם יהיה, יתאפשר יותר בקלות".

ואתה?

"אני אתפס להיות נשוי. תמיד. אני צריך להרגיש משהו כדי להיות עם אדם, ולא רק לפרוק יצרים. אני חי עם החבר שלי בשותפות מלאה מתוך אהבה ומתוך בחירה".

כל הטירוף שבאהבה הראשונה

לא תמיד זה היה כך. החבר הראשון שלו היה גם האהבה הראשונה שלו. "היה בה את כל הטירוף של אהבה ראשונה. חיינו יחד והוא היה צעיר ממני. הייתי עבורו יותר אבא או פסיכולוג מאשר בן זוג. שנינו עוד לא היינו לגמרי שלמים עם ההחלטה. זו היתה תקופת התמודדות קשה שלי עם עצמי על עצם הנושא, ולקחת אחריות על עוד מישהו – היה קשה. הייתי בודד. הוא היה בודד. הקשר היה מטורף. נפרדנו. עם החבר הנוכחי שלי אני חי כבר מספר שנים. זו מערכת אחרת, שיש בה יציבות ואהבה עם מחשבה".

כשאריק מדבר על חבר, על אהבה, על להיות נשוי, זה נשמע כל כך טבעי, עד שלרגע צריך לנער את הראש ולזכור כי הפרטנר בו מדובר הוא גבר. אני שואלת אותו על חלוקת התפקידים המינית שכה רבות מדובר בה. אריק: "יש כאלה שבאמת רוצים להיות 'האשה הקטנה שבבית' ויש גם אחרים. כל אחד יודע את מקומו. אצלנו ואצל אחרים שאני מכיר, כעקרון, אין תפקידים. יש שיתוף, הדדיות ושוויון מלא. גם במיטה אין חלוקת תפקידים כי המערכת היא לא של יחסי גבר ואשה. אצלנו במיטה יש העדפות מיניות של כל אחד. אני יכול להגיד את זה עלי ועל החבר שלי, וגם על זוגות אחרים של חברים קרובים שלנו".

האשה והבחור השחיף קמים לעזוב. אריק מלווה אותם בעיניו דרך המראה. האם אני מבחינה שבמבט שלו יש משהו מן הכאב?

אריק חוזר אלי ומוכן לספר על עצמו. "בגיל צעיר התחלתי לאונן כמו כולם. זה המשיך, והרגשתי שבפנטזיות שלי אני נמשך אל גברים. עוד לא עשיתי כלום. עוד לא הבנתי כלום. רק הרגשתי שונה. פעם, בשרותים ציבוריים, אחד הציע לי ללכת אתו. פחדתי. לא הלכתי. אחרי זמן שוב מישהו הציע לי ללכת אתו. הפעם הלכתי. ניסיתי". הוא מדבר בשקט וכבר לא מחייך. "זה היה הדבר הכי מגעיל שיש. כי לא יודעים מה זה ולמה לצפות. האדם הזה לא היה נחמד. הרחקתי את זה לכמה זמן ואמרתי לעצמי שבחיים לא אעשה את זה יותר. ובכל זאת היתה משיכה וככה זה התחיל".

המשפטים קצרים, נוגעים ולא נוגעים בעיקר. אריק אמר לי שאני יכולה לשאול את השאלות הכי מגעילות, אבל לא נראה שהוא באמת מוכן להשיב. וחוץ מזה – מה זה כבר משנה. "אחר כך פגשתי את זה שהייתי חבר שלו והיינו יחד. כשזה נגמר – הלכתי כמה פעמים לגן העצמאות ושם הכרתי את החבר הנוכחי שלי".

אריק מספר שהוא היה עם אשה עוד לפני שהיה עם גבר. "הרגשתי שמשהו חסר. רק אחרי שהייתי עם גבר – הבנתי מה חסר". אחר־כך היה עוד נסיון עם אשה, "אבל זה כבר חלק מהאי־שלמות והנסיון לחשוב שאולי אפשר אחרת, שאולי טועים. יש כאלה שעד היום מנסים עם אשה, אפילו מתחתנים, רק כדי לא לקבל ולהשלים עם היותם הומוסקסואלים".

איך זה נודע בבית?

אריק לוקח אוויר. זה קטע כואב יגיד עכשיו, אחר כך ובסוף. רואים שהוא כואב כל משפט. "הרבה זמן הם לא ידעו. הרגשתי שאם הם יידעו אני אהרוס להם את החיים. הם ימותו. היו לי פחדים בנוסח של: מה יקרה להם כשידעו. ואז זה נודע להם באקראי ממישהו. היום אני יודע שעברה תקופה ארוכה בין הידיעה ההיא ועד שהם פתחו אתי את הנושא. יום אחד באתי והם אמרו לי. הם בכו, אני בכיתי. היו שם עוצמות רגשיות אדירות שלהם ושלי. הם הבינו את הקושי שעבר עלי וכל הזמן שאלו למה לא שיתפתי אותם – אולי היו יכולים לעזור.

אני יודע שלא יהיו לי ילדים

"היום החבר שלי הוא בן בית שם. כואב להם. אני יודע שכואב להם, אבל הם לא מראים. מדי פעם הם מתעניינים אם יש דרכים לצאת מזה. כואב לי עליהם כי הם רצו לתת לי הכל, את הכי טוב שיכלו ובסוף כאילו בעטתי בהם. כואב לי עליהם כי גם להם אין עם מי לדבר. חשוב להם שאף אחד לא יידע. אז גם הם חיים בבדידות. את מבינה, חוץ מהכאב של הידיעה, הם צריכים לחיות עם זה ולהבליג".

אריק מעריץ את ההורים שלו על התוכמה שבאי־הנידוי. הוא מספר על הרבה חברים הומוסקסואלים שהוריהם לא יודעים וכמה קשה להם להסתיר; על כאלה שרק האם יודעת והאב לא; על כאלה שההורים עשו להם את המוות, ניתקו מגע, נידו ונתנו להם להתגלגל ברחובות.

כואב כואב, ואז הוא מעמיד כאב נוסף, עמוק לא פחות. "הידיעה שאף פעם לא יהיו לי ילדים – מציקה וכואבת. אני רוצה ילדים בשביל עצמי, בשביל המשכיות, כמו כל אדם אחר. אני אוהב ילדים ויודע שלא יהיו לי. הויתור עליהם – קשה".

ולמרות הכל – אריק השלים. עד כדי כך השלים, שהוא יכול לראות אשה, להגיד שהיא סקסית ו"בא לי עליה" בלי לעשות עם זה כלום כמובן, או להתחבק עם אשה־חברה "בלי להרגיש איכס", כי כלום כבר לא מאיים על ההשלמה לו. אולי בגלל זה הוא חושב שהומוסקסואלים רבים יוצרים בעצם ההסתדרות שלהם את הסטיגמה של עצמם. שההתכנסות בעולם שלהם וההתנהגויות הרוואקיות בסופו של דבר מזיקות להם עצמם.

הם חושבים שכך הם יותר מתוקים – אך למעשה כך הם יותר חריגים. ולכן, הוא מעדיף חברה מעורבת. יש לו ולחבר שלו חברים מהסוג הרגיל ולא רק מתוך קהילת ההומוסקסואלים. "ברור שאלה אנשים שכבר אינם מזועזעים. כי הם מקבלים אותנו כמו שאנחנו, ולא מהצד של המיטה. יחד עם זאת, ואפילו שהם קרובים, הם בוחנים, חשים ומסתכלים לפני שהם שואלים. לרוב אני זה שמעלה את הנושא". ליום, הוא מוסיף, הוא מרגיש מספיק חופשי ונוח ("על פי מידת הרגישות והגבול שאני קולט מהם") להביע חיבה כלפי החבר שלו. "לא כהצגה אלא כהתנהגות חופשית וטבעית. כדיוק כמותם".

והטבעיות הזו שהוא מרבה לדבר בה, מאפשרת לא אחת, לגלוש ביתר איתו אל ההשוואה שהוא עושה בין שני העולמות והיה מעדיף שכבר לא יהיה בה צורך יותר.

למה ההשוואות כל הזמן?

אין כעס בתשובה שלו. רק להט של אמונה בדברים. "הומוסקסואל נתפס רק כבסקס מניאק. כצורת סקס מסויימת ותו לא. כך מציירת אותו התרמית וזה לחלוטין איננו נכון. אנחנו אנשים רגילים, החיים חיים רגילים, עם עיסוקים רגילים. אז מה אם ההעדפות המיניות שלנו שונות? והאם מישהו יודע מה קורה בחדרי חדרים של זוגות רגילים? על מי מאיימת החריגות שלנו, על המשך הקיום האנושי? – ואם כן, הרי זה בטוח אפסי".

יש עוד הרבה שאלות, כמו שיש גם הרבה תשובות.

קשה לומר שהשיחה הסתיימה.

הנפשות הפועלות מאחורי הבובה של העונה החדשה בתיאטרון הלאומי "הבימה", שייכות לאגודת ידידי התיאטרון, בראשות הג.בי רות איזקסון. כל דמוי ומי נראו בהצגת "הנפש הטובה מסצ'ואן", ביניהם השר יצחק מודעי (בתצלום, מימין) ואליהו איזקסון, נשיא התאחדות האיכרים. יומיים אחרי הבחירות - על מה שוחחו השניים ? - שלושה ניחושים.
צילום: נאוה שמש, ישראל סאן.

המשתרע על פני יותר משבעה עשורים.

יליד דירשאו, פרוסיה, בשלהי המאה הקודמת (1898), שעבר להתגורר בברלין, שם היה איזי – כך כונה – תמיד במרכז העניינים. תחביב הצילום הפך אצלו למקצוע ויש המתארים אותו כ"אבי המקצוע בעתונות המצולמת".

היה הראשון שצילם את אדולף היטלר במדי ה"פיהרר"; "כיסה" את הלווייתו של פאול פון הינדנבורג, מי שהיה נשיאה של גרמניה; היה נוכח בפגישה הראשונה בין היטלר ל"דוצ'ה" בניטו מוסוליני. תמונות מפורסמות אחרות של איזי היו של אלוף העולם הגרמני באיגרוף מקס שמלינג, זו של לני ריפנשטאל, הבמאית המפורסמת והאהובה על היטלר, והגדולה מכולן, "המלאך הכחול" מרלנה דיטריך.

אחרי עליית הנאצים לשלטון, היגר אלפרד אייזנשטדט, בשנת 1935, לארה"ב. שערי השבועון הפופולארי "לייף" נפתחו

GERMANY

מרלנה דיטריך על שערו של אייזנשטדט.

לפניו ;כ־40 שנות עבודתו שם, נשלח ל־2000 משימות, שהניבו למעלה מ־90 תמונות שער.

לגרמניה שב רק בשנת 1979, לאחר היעדרות של 44 שנים. "רציתי להשוות את גרמניה של היום עם זו שלי, משנות ה־20 וה־30", אמר בשובו לברלין.

ביוזמת מכון גיתה ובאדיבותה של חברת התעופה הגרמנית "לופטהאנזה", הגיעה תערוכת אייזנשטדט לארץ ותוצג, החל ממחר ועד ל־1 בדצמבר בגלריית בית אסיה בתל־אביב. הפתיחה הרשמית, בנוכחות שגריר גרמניה בארץ, מר וילהלם האס, תתקיים ביום חמישי השבוע.

החל מ־1 בדצמבר תוצג התערוכה באודיטוריום של חיפה.

אייזנשטדט חוזר

■ 44 שנים לקח לאלפרד אייזנשטדט, רב־צלמים, לחזור לגרמניה, מולדתו, ואילו אנחנו – חיכינו 8 שנים לשובה של תערוכתו המפורסמת "אייזנשטדט: גרמניה".

האגדה מספרת – ובגילו של אלפרד (90) כל סיפור זה אגדה – שבהיותו בר־מצווה קיבל מדודו את המצלמה הראשונה ומאז לא זנח אותה. סיפור אהבה

שמלות מפוארות ביותר נראו במלון "לרום" בירושלים, בארוחת הערב לכבודם של נציגי סוכני הנסיעות הבריטיים שביקרו בארץ בשבוע שעבר. אבל את ההצגה "גנבו" דווקא גבר, ראש המשלחת הסקוטית, מיסטר אדי הולמס, שהגיע לארוחת הערב בתלבושת הסקוטית המסורתית ונתקבל בחביבות על ידי שר התיירות אברהם שריר.

האיש שחזה את האינתיפאדה כבר ב־1937

■ "מדינה יהודית בכל ארץ־ישראל – בוודאי ובוודאי בלתי אפשרית. אם לא נוכל להחזיק מעמד במדינה שיהיו בה 300 אלף ערבים, וחוששים לאירידנטה ערבית, הרי קל וחומר במדינה שיהיו בה מיליון ערבים ויותר !".

יצחק גרינבוים

דברים שנשמעים כיום כנבואה, על רקע אירועי האינתי־פאדה בשטחים, נשמעים מדהימים נוכח העובדה שנאמרו כבר בשנת 1937 מפיו של יצחק גרינבוים, מי שהיה מראשי יהדות פולין בשנות העשרים ומאוחר יותר, עם עלייתו לאר־ץ־ישראל, היה שר הפנים הראשון של מדינת ישראל.

למרות הישגיו הגדולים בפולין, שם הנהיג גוש מיעוטים במאבק לשוויון זכויות, ואף נבחר לפרלמנט הפולני (סיים), ועבודתו הבכורה כאן, בישראל, בנושאי חקיקה שונים (תה־ליך בחירות, הסכמי עודפים, סטאטוס קוו עם הדתיים, מאב־בק להפרדת הדת מהמדינה ועוד) – נותר יצחק גרינבוים בבחינת אלמוני לגבי רבים.

כששואלים את חבריו מדוע ? – הם עונים: "לא היו לו יחסי ציבור".

קצת מן הרושם הזה מנסה היום הבמאי ויוצר הסרטים, פיטר פריישטט, לתקן. "חשוב היה להנציח את האיש בסרט, בעיקר בגלל הפער העצום שבין מעשיו ופועליו החשובים והפופולאריות לה זכה בקרב חסידיו בפולין ובארץ, לבין השיכחה שבה שקעה דמותו לאחר מותו".

בחסות ראש עיריית תל־אביב, שלמה להט, והמרכז לחקר מורשת פולין, נערכה אמש, במוזיאון תל־אביב, הקרנה חגיגית של סרטו של פריישטט. הסרט צולם במסגרת מפעל ההנצחה של אישי חזון בהיסטוריה היהודית.

מ.ל.

נהג זהיר ועייף

■ זה קרה לח"כ דב שילנסקי. שלב הסי־ום של מערכת הבחירות המתישה מצא אותו בחוג בית בחדרה. לאחר פעולת הסב־רה נהג במכוניתו לביתו שברמת־גן.

ח"כ דב שילנסקי

בדרך חש שי־לנסקי כי עיניו ממש נעצמות. כנ־הג זהיר – עצר רכבו ושכב למנו־חה קצרה במכוני־תו. עד מהרה הפכה המנוחה לשינה עמוקה.

מה שהעיר אותו היו דפיקות עזות ששמע מכיוון גג מכוניתו. הח"כ ראה כמה צעירים נועצים בו עיניים. שילנסקי פתח את שמשת החלון ושאל לרצונם. "אנחנו מתבוננים כך דקות ארוכות ולא ידענו מה קרה לך".

אחד הדואגים אף הציע את עזרתו בהסי־עת הח"כ לביתו כדי שיוכל להמשיך ולנוח. שילנסקי, באבירות, הודה בחום, התניע את רכבו וחזר בשלום לביתו.

א. בן־שוהם

קרנבל בדרום אמריקה עם מדריכי נאות הכיכר

לנרשמים עד אמצע נובמבר — שלושה תשלומים שקליים ללא ריבית וללא הצמדה
הקדם להרשם ותבטיח עצמך מפני פיחות

תשעה מסלולים מתשע זוויות שונות.
38 — 19 יום.

הרצאות בליווי שקופיות בבית ציוני אמריקה בת"א:
במוצ"ש 19.11.88 בשעה 20.00 דרום אמריקה מרצה: יהונתן צבי
בשעה 21.00 מצרים

כרטיסים והרשמה: ירושלים: קרן היסוד 36, טל. 02-636494, תל אביב: הירקון 252, טל 03-5463111, חיפה: הרצל 57, טל 04-672605 ואצל סוכן הנסיעות שלך.

יוסי בנאי נתן למופע החדש שלו את השם הכי טוב שיכול להיות: יוסי בנאי. את הכנסות הערב שלו שנערך בשפיים, בסך 25 אלף ש"ח, תרם יוסי לארגון "ניצן". בהפסקה נכנסה נלה יעקבי, נשיאת "ניצן", לחדר ההלבשה והודתה לאמן על תרומתו.

פולני שעזר ליהודים

■ ביולי 1943, שלושה חודשים לאחר המרד הגדול בגיטו וורשה, נשארו עשרות לוחמים במיסתור, בהריסות ובמערכת הביוב. ביניהם דוד סלונסקי, "יורק", בן 16, שאיבד את כל משפחתו. בש־ליחות חבריו הלוחמים יצא למ־צוא פתח במערכת הביוב וקשר־עזרה בחוץ. יצא, בידיו בתוכות, אך כל הדלתות היו נעולות. בכתובת של זוויסלאב שימצ'יק השוער אמר שאין איש כזה.

זדיסלאב שימצ'יק

יורק הסתובב בחורבות וורשה, ולאחר כמה ימים, לרגלי האנדרטה של מיצקביץ' בפרבר הקרקאוביאקים, ניגש אליו זאריסלב, שמטעמי בטחון עקב אחריו. מאז עזר לו ול־עשרות יהודים אחרים, יחד עם אחיו, יוזף.

בעזרתם יצאו רבים מן הביוב, מצאו מיסתור, מזון ונשק. שנתיים, עד סיום המלחמה, היו שני האחים משענת ונקודת אור בחשיכת השואה.

עכשיו מבקר זדיסלאב שימצ'יק לראשונה בארץ, בזכות יורק וחברים אחרים ובתרומת פרופ' מלינובסקי משוודיה, מבין הנעורים באחים שימצ'יק. האחים קיבלו אות חסידי אומות העולם לפני עשר שנים, מאז יוזף הלך לעולמו. יורק חבר בקיבוץ מגידו מאז 1948, נשוי לאולה, אף היא ניצולת שואה. הם סבי־לו את בכורם, איתן, שהיה חובש קרבי בגולני ונפל על החרמון במלחמת יום הכיפורים, כשחש לעזור לנפגעים. לזוג עוד שתי בנות ושלושה נכדים. יורק היה פלח ונהג ועכשיו עושה להנחלת המודעות לתקופת השואה. ביום העצמאות האחרון היה בין מדליקי המש־ואות, בשם הלוחמים בגיטאות.

יגאל וילפנר

העוברים והשבים בבנק דיסקונט, סניף כבר מלכי ישראל בת"א, יוכלו, החל ממחר, לסדר את חשבונותיהם תוך כדי הצצה בתערוכת הציורים של שמואל מילבמן בנושא: תל־אביב. התערוכה תהיה פתוחה עד ל־25 בחודש וניתן לבקר בה בשעות העבודה הרגילות של סניף הבנק. בצילום: תל־אביב הישנה בעיני מילבמן.

נפתחה החנות העשירית ברשת בית האופנה "קסטרו מודל". סיבה למסיבה באיזור התעשייה שביפו, בבניין בו קיים המפעל. בתכניתה של עיריית תל־אביב־יפו להדרים את קרנה של יפו, ובעיקר איזור התעשייה, ולכן הענקה תמריצים לבעלי עסקים. אהרון קסטרו, בעל המפעל, הרים את הבמה ותוך שהוא משליך סכומי כסף עברים – פתח את החנות. וכמו בכל פתיחה – גם כאן תצוגת אופנה (סינצי מור, סוית כהן, רונית יודקביץ ומרייקה, הנחיה דן כנר) והרבה אורחים חשובים, ביניהם חנן בקידהדה, מנהל קרן ת"א לפיתוח. בתצלום, מימין: סגן ראש עיריית ת"א יצחק כספי, בעל המפעל אהרון קסטרו

הילולים. היין הראשון של בציר 88' מיקבי "כרמל מזרחי", נשפך כמים לפני כניסת השבת בכבעדהסאב "בתנוזה" בת"א. בין המוזמנים – הזמר יצמליק קראוס ("אחרי 20 שנה") הבוסר יצחק בקר ("מלאכים באים") והצייר אורי ליפשיץ (בתצלום משמאל) שנכנס ליבו בהילולה - פצח בשיר והדביק בהתלהבותו גם את האורחים האחרים, רובם מבאי הקבועים של "בתנוזה".

מבצע! 10% הנחה! למזמינים את כל השלושה 74 ש"ח במקום 82 ש"ח

"מדריך להשגת נשים"

יש לך בעיות במציאת בחורה? אינך יודע איך להתחיל עם נשים? אתה ביישן וחסר נסיון? אל דאגה – מרגע זה נפתרה הבעיה. "שיטת ה־B.M.S. להשגת נשים" תלמד אותך איך להתגבר על כל בעיותיך באופן התנהגותי (ביהוויריסטי). בתוך 30 דקות תלמד את כל הגישות הנכונות לנשים. משפטי הפתיחה וכל שאר הטכניקות להתחיל עם נשים, שלא הכרת מעולם. שיטת ה־B.M.S. תלמד אותך איך להקרין סקס במידה הנכונה. ואיך להביא לכך שנשים תשאפנה להיות בקרבתך. והעיקר, היא תלמד אותך איך, מתי, והיכן לגעת בהן. השיטה תעזור לך להשיג התאמה מוחלטת בינך לבין בת זוגך.

מהרו ושלחו את ההזמנה. ניתן להזמין גם באמצעות: כרטיסי אשראי, בטלפון 052-450927. ניתן לשלם גם במזומן בבנק הדואר חשבון סילוקין 4812912 או בהמחאות־דואר.

לכבוד ביוכריזמה (ישראל) בע"מ, מחזיקי הזכויות הבלעדיים של שיטות ה־B.M.S., ת.ד. 87, רמת השרון 47 100.

כן, אני מעוניין להרחיב את מעגל הכרותי. אני מעוניין בהצלחה בקרב 'המין החלש', הצלחה בממדים שעוד לא היו לי..
מצורף סך_______ש"ח בהמחאה מס'_______ בנק_______
□ שלחו לי את "המדריך הקלה להשגת נשים ולהרחבת מעגל הכרותי באמצעות שיטת ה־B.M.S" – 46 ש"ח.
□ שלחו לי את "כל הגישות הנכונות לנשים ומשפטי הפתיחה באמצעות שיטת ה־B.M.S" – 17 ש"ח.
□ שלחו לי את "כל אזורי הגירוי המנטרלים את התנגדות האשה למגע באמצעות שיטת ה־B.M.S" – 19 ש"ח.
□ שלחו לי את כל השלושה במבצע – 10% הנחה – 74 ש"ח.
שם_______ כתובת_______ חתימה_______
אנו נשבע לכם את החומר במעטפה אטומה. סודיות מלאה מתחייבת ומובטחת. אם אתה מתחת לגיל 18 דרושה חתימת ההורים.

מישל, ראשים, בין ים לשמים.
צילום: רוני קסטרו

ספר מחפש מרווב
בגוני

מישל מרסייה, כתוב על השלט בכניסה למספרה הדיזנגופית. השאלה הראשונה המתבקשת: מישל, זה השם שלך, או שאימצת אותו כרמז מקצועי־צרפתי? גם הצלם שואל אותה שאלה. מישל שולף דרכון, זה השם שלו מהבית, נולד בצרפת, בן 27. גדל שם, למד וחי לסירוגין פה ושם עד שהחליט שכאן המקום שלו: "מעניין, דווקא הקטע שהכי הפריע לי בארץ – החום, החוצפה – זה מה שהכי היה חסר לי שם".

בצרפת למד שלוש שנים את המקצוע ה"רשמי", ספרות, עם השלמות בלונדון. לדבריו, מצטיינים הספרים הבריטים בטכניקה, והצרפתים – באסתטיקה. למד את שתי השיטות, שילב, ומשתמש גם בהכשרתו כמתאם בין עיצוב השיער למיבנה הפנים, קוראים לזה VISAGISTE.

מלבד עיסוקו העיקרי, יש למישל כמה וכמה תחביבים מרתקים. הוא וזבכי־צלילה, הוציא רשיון־צלילה בגיל 16 וצולל ימים רבים אחרים, נזכר בגעגועים בחופיו הדרומיים של חצי־אי סיני, כשהיה שם, כשכמעט כל האוכל בא הישר מן הים. כן הוא רוכב סקי־שלג, סקי־מים ושייט. יש לו רשיון־נהיגה ביאכטה, וכבר הספיק לסייר ברבים מחופי הים התיכון.

"התחביבים משחררים אותי מהאווירה המסוגרת של העבודה. חשוב לי למצוא את המרחבים, לפרוק את המתח ולחזור בכל פעם אדם חדש. זה מומלץ לכל אדם, לשמירה על אווירה טובה, על סבלנות ועל רצון־טוב", הוא אומר. אהבת המרחבים הביאה אותו לתחביב נוסף, הקשור גם לרקע המשפחתי שלו: סבו היה טייס, אביו הנדסאי־מטוסים בחברת AIR FRANCE ומישל עומד לפני בחינות אחרונות לקבלת רשיון־טיס במטוסים קלים: "אני אוהב את הטיסה, זה קטע מרגיע בשבילי להיות למעלה, באוויר, מרוחק מהכל".

עטרה מוסקוביץ'

"ספיד־סטיק" של "מנן". ריח חדש. 10.90 ש"ח.

שעון של דיור. 780 ש"ח.

בר נייד, עיצוב מיוחד. 890 ש"ח כולל בקבוק אחד.

קצף גילוח חדש, המיועד לעור פנים רגיש במיוחד. 6.50 ש"ח.

■ למשפחת הדיאודורנטים המוצקים של "מנן" הצטרף לאחרונה קרוב נוסף, בריח חדש, ספיד סטיק. הסידרה כולה מעוררת ריחות (נעימים) בארה"ב ועכשיו גם אצלנו. חברת "דיפלומט תמרוקים" המשווקת ערכה סקר שגילה כי בשנים האחרונות חל גידול של 300% בשימוש בדיאודורנט־מקלון בישראל. בשנה האחרונה בלבד היתה עליה של 30% בצריכה, בקרב גברים בארץ. בקצב הזה עוד תהפוך כל נסיעה באוטובוס לחוויה. תמורת 10.90 ש"ח – כדאי.

■ חדרי־מלון ברמה צנועה של אירוח ומחירים, יחסית למלונות רגילים, מוצעים עכשיו לתיירי־חוץ ולישראלים, על־ידי חברה חדשה, "הוספיטליטי־ישראל". יש להם מאגר חדרים בבתי מלון בערים הגדולות ובמרכזי נופש, 3–2 כוכבים, שהתאחדו כדי ליצור הענקת נופש לא־יקר – ומבוקר מבחינת השירות. החדרים מרוהטים בפשטות, ממוזגים, המחיר כולל ארוחת־בוקר.

■ יש סתם שעוני־יד ויש שעונים למי שמחפש שם יוקרתי ומחיר בהתאם. לאלה מציעים מעכשיו גם שעוני "כריסטיאן דיור", שהוחל בשיווקם בארץ, ברשת "שבא". הרצועות מותאמות לשאר אבזרי העור של דיור, המסגרות מצופות זהב 18 קאראט, וכמובן נושאים את הסמל של בית האופנה המפורסם ואפילו את השם המפורש. כן, 780 ש"ח.

■ בר־משקאות בעיצוב מיוחד מיוצר על־ידי חברת "מ.מ. מיסטריאל" ומשווק בחנות המפעל ובמקומות אחרים. המיבנה מאפשר איחסון בקבוקים בחלק התחתון ותליית כוסות בעלות רגל ארוכה עם הפתח כלפי מטה, כמו בברים, בחלק העליון המסתובב. המישטח העליון משמש שולחן למזיגה, הגשה והצבת מיכל קרח. ניתן להזמין בתוספת כיתובי־הקדשה לימי הולדת וארועים מיוחדים. המחיר במבצע ההיכרות כולל בקבוק קוניאק. 890 ש"ח.

(רימונה שיף)

טוב לדעת שיש כאלה
חדש

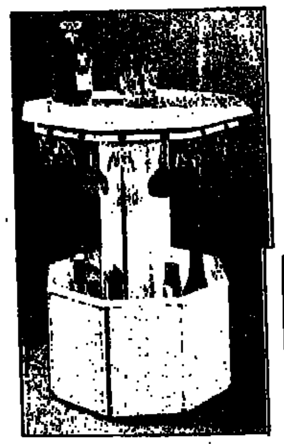

קצף־גילוח עם אלוורה. 6.50 ש"ח.

■ היכן הנחתי את כרית הדיו לחותמת? אוי הכרית מלאה מדי והחותמת מכתימה, לא חותמת. פתרון לטכסטים נפוצים יש בחותמות המזינות את עצמן מתוך הדיו הצבורה בשורה של כריות גומי. הדיו משתחררת באופן שווה ומבוקר, כך אומרים היבואנים של שורת חותמות stamper־x, חברת "עטר ובניו". הם גם אומרים שהמילוי מספיק ל־50 אלף הטבעות חותמת ואילו החותמת עצמה טובה לשימוש עד 100 אלף פעם. 12.5 ש"ח.

(רימונה שיף)

■ צמח האלוורה, מוכר וידוע בזכות סגולותיו הרפואיות, משמש בשנים האחרונות גם מרכיב חשוב במוצרי קוסמטיקה. על בסיס הצמח הזה פיתח באחרונה במעבדות "קולגייט־פלמוליב" קצף גילוח חדש, המיועד לעור פנים רגיש במיוחד. 6.50 ש"ח.

כן שם מרילין מונרו. כן ליד הגרסות לינבורג, היכנו לפתרונסים החרי אתה יושב צמוד־צמוד לאולית הבר, אליית הכרו, את הצבע הנרשם יום מלקמתג, לקרות המרירות של גליל 1989. הרוב כי נשקו מרילין צייר קלנב האומנים הצריבו הגלגלים זה במקומם של הגלגלים האמיתיים. (רויטרס)

פרופסור הניג, ויצירות השמש שלו. צילום: דורון הורוביץ

הפרופסור מנצל את השמש
קרניים

השמש היא חומר הגלם. ממנה עושה פרופסור פאול קרטר הניך יצירות אמנות, כשהוא לוכד את מחול הקרניים הצבעוני באמצע מרוצתו לתוך תמונות מרהיבות, בצבעים יפהפיים, זוהרים. המראה לקוח כמו מתחום המדע הבדיוני, מסעיר את העין ומעורר את הדמיון ונקרא אמנות השמש.

פרופ' הניך גר בחיפה המלמד אמנות חרשנית בטכניון. הוא בן 82 ורוחו צעירה. נולד באוסטריה, עלה ב־1935 ולא איבד את המבטא הייקי ואת שגיאות העברית החינניות. שנים רבות צייר "רגיל", צבע על בד – וחיפש דרכים אחרות: "האנשים במאה העשרים רגילים לתמונות נעות, בקולנוע ובטלוויזיה. גם אמנות הציור צריכה להתחדש, לצאת מהסטטיות".

שנים חיפש עד שמצאו ניצול האור של קרני השמש ושילובו בתנועת כדור הארץ. ב־1959 בנה רובוט אמנות, מכשיר מתוחכם, מסתובב, בעל פילטרים המסננים את קרני השמש ומפיקים מהם את הצבעים המרהיבים בתנועה. יצירות השמש שלו כבר הוצגו בניו־יורק וכן בערי אוסטריה, גרמניה מקסיקו ועוד. בחלק מהתצוגות שילב מוסיקה ומחול, במרכז התרבות במינכן היה חזיון אורקולי קסום שכמותו הוא מתכנן להציג בארץ. חלומו הגדול: הקרנת ציורי השמש על קירות בניינים גבוהים ובכיכרות הומות אדם, כך שאנשים יהלכו בתוך הצבעים והצורות ששילבו הטבע והאמן.

ענת בן יהושע

האורחים, סיפור אמיתי
קורא

"זהו סיפור ניסיון של אדם אחד להתמודד עם מתקפה הרסנית של הלא נודע. זהו סיפור אמיתי, אמיתי ככל שיש בידי לתארו. כפי הנראה היה לי מפגש אישי ממושך עם יצורים לא אנושיים אינטליגנטיים. ואולם מי הם ומאין באו? האם עצמים בלתי מזוהים הם אמיתיים? האם קיימים שדים ורוחות... או מבקרים מעולמות אחרים?" כך פותח ויטלי סטרייבר את רב־המכר שלו, האורחים (הוצאת מטר, מאנגלית: איציק בכר).

סטרייבר, "ספקן ואדיש", כהגדרתו, כלפי תופעת העב"מים והיצורים מהעולם החיצון, סבר תחילה כי יצא מדעתו. אך בדיקות פסיכולוגיות ונוירולוגיות מצאו שהוא נורמלי מכל הבחינות. היו לכך גם עדי ראייה והשפעות לוואי גופניות – יצורים קטנים הגיעו באישון לילה לביתו שבצפון מדינת ניו־יורק, "חטפו" אותו לפרקי־זמן מסויימים (שבתחילה נהג להרחיקם) וביצעו בו מאניפולציות שונות.

במפגש עם "נחטפים" אחרים, חתך של החברה האמריקנית, תיארו כולם גרסאות שונות של אותם יצורים קטני־גוף, המזכירים חרקים, בעלי עיניים גדולות ושחורות ומדיפי ריח חריף, בהם נתקלו, בהזדמנויות שונות, מאז ילדותם. רבים דיווחו על השפעות אלקטרומגנטיות. אחרים דיווחו ששהו במעין חדר ניתוחים. היתה גם עקביות בהופעתו של סמל מסויים – המשולש – הסמל הכללי של צמיחה בתרבויות עתיקות, המפתח להבנת חידת הספינקס והפירמידות.

לדברי סטרייבר, "יש יסוד קל לחשוב שלממשלת ארצות הברית היתה אולי התקשרות כלשהי עם האורחים כבר בשנות הארבעים המאוחרות, וכמו כן יש בידיה שרידים של צלחות מעופפות שנתרסקו וגופות של נוסעיהן". אך הממשלה מכחישה זאת, מה שהניע את סטרייבר לכתוב: "מסופקני, אם מישהו חלם מעורו, כשעה שנקבעה המדיניות הזו של הכחשה, שהאורחים פשוט יצעדו פתאום באמצע הלילה לבתיהם של אורחי אמריקה. אבל נראה שהדבר קורה. אם אכן זהו המצב, הרי הציבור הוא שעומד עכשיו בקו החזית. והאורחים לא זו בלבד שהם נכנסים לבתים שלנו, הם גם נכנסים למוחות שלנו".

התיאורים המפורטים והמפחידים של סטרייבר, המצטיירים כסיוטי לילה, מלווים לאורך הספר כולו בספיקות שלו, בהסתייגויות, בהסברים חלופיים ובשאלות. אך הוא מסכם: "לא אופתע כלל אם האורחים הם אכן אמיתיים ולאט־לאט הם באים לידי מגע אתנו לפי תכנון ולוח זמנים, הצוברים תאוצה ככל שההבנה של בני האדם גוברת". אין לו ספק כי "משהו נמצא כאן, הודעה מן הכוכבים או מן הלבירינת הקודרת של מוחנו... או משניהם" – וכי יש לנסות לתפוס בקצה החוט ולראות לאן הוא מוביל.

שרית פרקול

יצורים מעולם אחר על עטיפת "האורחים, סיפור אמיתי". צילום: שמואל רחמני.

(מודעה)

אוטו-שדכן
רכב

רוצים להחליף מכונית. מפרסמים מודעה בעיתון. הטלפון הראשון, בחמש בבוקר, הוא כמובן, מ"מאכער", גס־רוח־וקול שצועק עליך "כמה?" עוד לפני שהתעוררת די כדי לזכור מי אתה בכלל. הנביחה השניה היא "כמה? הרבה יותר מדי! אתה לא יודע שהשוק עכשיו חלש ולדגם שלך בכלל אין ביקוש? אני מוכן לקחת אותה ממך בכך וכך אלפי שקלים פחות מהמחירון, ועוד תגיד לי תודה". אתה טורק לנבזה את הטלפון ומתהפך לצד השני וחושב: "לעזאזל, איזו טרדה נוראה היא מודעה בעיתון, והיא גם כל־כך יקרה".

חברת "אלרן — מאגרי רכב ממוחשבים" הציגה בפנינו פתרון בשבילך. לחברת "אלרן" יש מרכזי מידע ממוחשבים של קוני רכב ושל מכוניות למכירה.

כל הרוצה לקנות רכב יכול לקבל — בשיחת טלפון אחת וללא תשלום — פרטים על מכוניות רבות למכירה הרשומות במאגר הממוחשב. המידע שניתן הוא מקיף וכולל אפילו את צבע הרכב.

לעומת זאת, כל הרוצה למכור רכב ישלם עבור הכניסה למאגר 36 ש"ח בלבד. הרישום במאגר אינו מוגבל במס' המילים והוא תקף עד שהרכב נמכר — ללא הגבלת זמן. היתרון הגדול הוא שאליך, המוכר, מגיעים הקונים הפוטנציאלים רק לאחר שהם קיבלו את כל פרטי הרכב המעניינים אותם (יד, קילומטראז', צבע וכו'), כך שחברת "אלרן" משמשת כמסננת של הטרדנים המקצועיים.

ניסינו. מה היה לנו להפסיד? צילצלנו. נרשמנו. ובמקרה שלנו זה עבד במהירות מפתיעה. נרשמנו ביום רביעי, וביום שלישי אחרי־כן (אחרי שהלכנו לבדיקה) התחליפה יקירתנו בעלים ועברה. כך אנו מקווים, לידיים טובות שידעו להעריך את מעלותיה.

בסניף התל־אביבי של "אלרן" פגשנו ברונן — בחור צעיר, אדיב ועניני. בסניף חיפה דיבר עמנו אבי — שנתן לנו שירות יוצא מן הכלל.

בין המחשבים של רונן ואבי קיים קשר העברת נתונים כך שכל רכב נרשם ב־2 הסניפים יחדיו. השרות של "אלרן" עובד כבר קרוב לשנה. כל הכבוד על היוזמה.

מוכר את רכבך? למה לך להתאמץ?

במרכזי המידע הממוחשבים של "אלרן" יש קונים בשבילך.

אלרן מאגרי רכב ממוחשבים

סניף ת"א: פיארברג 9 03־625552

סניף חיפה: הנטקה 5 04־254123

טיול קבוצתי

מר כהן רוצה גם "באחד המקומות הללו בבנגקוק" ואשתו מאיימת בגט. מר לוי הנשוי בא לבד ומחפש הרפתקאות עם הרווקות. גברת ישראל רוצה לנצל את הביטוח. חוויות של מדריכי טיולים מאורגנים, לקראת הקונגרס הבינלאומי שלהם, השבוע.

גילה מצא

חיידק שקשה להיפטר ממנו: הדרכת טיולים. "מחלה" של אנשים העובדים לפרנסתם במקצועות שונים, ובעונת התיירות, אורזים מזוודה ועולים על מטוס. אם ייקראו לדגל, מוכנים לקרב גם בימים אחרים. אוהבים לשמש מרצה להיסטוריה, מומחה לגיאוגרפיה, מתורגמן, סבל, פסיכולוג, דיפלומט, שגריר, אמרגן ועוד. מרוצים מההזדמנות למצות כישורים סמויים וגלויים במשך שבועיים עד חודש ימים. להדריך קבוצות המונות 50–15 איש.

אנשי העולם הגדול, להם סיפורים מכאן ועד הודעה חדשה. כל טיול והפיקנטריה שלו. המטייל המצטרף לקבוצה "מחפש נוחיות וכייפי סיטי", בדרך־כלל. מאפייני התייר הישראלי: "רוצה לקנות את כל העולם בדולר אחד, תמיד חש מקופח, יש לו דרישות גדולות, אוהב לספר ולתרום את חלקו לדברי המדריך". מה חסר לו? "נס קפה וסלט ירקות". בשלב ראשון, הוא נוסע לאירופה. כאשר הוא עולה כיתה וגם יש לו תקציב גדול יותר יסע לארה"ב, לדרום־אמריקה והמזרח הרחוק. כך אומרים מדריכי תיירות מנוסים.

קבוצה מצטלמת למזכרת על רקע ארמון המלוכה בבנגקוק. המדריכה שיפרה מור בשורה האחורית, במשקפי שמש.

שיפרה מור עוברת כסוכנת נסיעות בפלמינגו ומדריכה טיולים באופיר טורס ובחברות נוספות: שמואל טננבאום ממונה כלל־ארצי על לימודי הקדם־מכינה ומדריך בנתור; מתי דוד, כלכלן במקצועו, עובד באירופה טורס. את כדור הארץ הם מחלקים ביניהם. המזרח הרחוק ודרום אמריקה, שייכים לשיפרה; הנתח של ארה"ב ואירופה בטיפולו של שמואל; מתי מוסיף לשתי היבשות את תורכיה.

"המזרח הקסום, מעורר את דימיונו של מר כהן. בתאילנד הוא חייב לקבל מסז' 'באחד המקומות הללו'. ראתה אשת האיש את מבחר היפיפיות המחכות בחלון ראווה ללקוח, והודיעה לבעלה חד־משמעית שאם הוא ניכנס לשם, בארץ הם הולכים לרבנות", מספרת שיפרה על מקרה שהיה. ולפעמים האשה מחביאה את ארנקו. אם היא רואה עצמה משוחררת, תרצה להיות בתמונה, לבחור לבעל את האובייקט. באחד הטיולים נאלצה שיפרה להסתכל "מכוני המסז' בעיר, כדי לאתר שובב בן 75.

היפניות אוהבות שעירים

מתברר כי המקומיות אוהבות ישראליים: היפניות מתות על גברים שעירים. באיזה מיפגש ישראלי־יפני, מישהו פתח כפתור נוסף בחולצה. תוך דקות התגודדו סביבו נשים, רצו "למשש". באי מרטיניק, היה לשיפרה קוריוז שונה: "דווק צעיר התאהב במקומית והחליט לצרף אותה להמשך הטיול. שילם את כל ההוצאות והגברת טיילה עמנו". בטיול אחר שלה, נולד רומן שנמשך לחופה ולהולדת ילד. כשמלאו לילד שלוש, נסע שוב הזוג לטיול ובכל מלון הודיעה המדריכה שיש לה זוג בירח דבש. נושא הלינה, מעורר אסוציאציות גם אצל טננבאום: "בולצבורג היה לי זוג, נשואים זה 35 שנה. קיבלו חדר עם מיטות נפרדות ועשו לי סקנדל במשך חצי־לילה. בסוף הצלחתי להחליף להם חדר".

באחד הטיולים בצרפת ביקרה שיפרה עם קבוצה ב"לובר". על־פי החוק הצרפתי, אסור למדריכים זרים להדריך במוזיאון. "קבעתי עם הקבוצה פגישה ליד מונה־ליזה'. גברת אחת התרעמה – 'איך אמצא אותה, הרי לא עשית לי הכרה עם הכותרה'. ב'פראדו' במדריד, קבעתי פגישה ליד ציור של גויה והיה מי ששאל אם גם גויות מציירות".

המטיילים מבלים באוטובוס חלק נכבד מהטיול. "מקום מועד לפורענות", יאמרו המדריכים. רבים רבים על שטויות, סדר ישיבה, איחורים המעכבים את הקבוצה. הבדלי תרבות, גיל והרגלים שונים, תורמים דלק למדורה והמדריכים אומרים כי הם זקוקים למנות גדולות של תושיה, בטחון עצמי, קור רוח ורמה מקצועית נאותה, כדי לגבור על המכשולים הללו, לגבש את הקבוצה ולשלוט בה. לפעמים, סכסוך בא על מקומו בשלום רק במטוס לכיוון תל־אביב.

נשויים ורווקות במלון

מתי דוד זוכר צמד שסייר עימו בריביירה. בארוחת הערב, אמר לו הבעל "אני ארצח אותך, אתה לא יודע מי אני". אדם חולני. "אשתו אמרה לי, שהוא סובל מהתקפים חולפים. קשה להגיד שנרגעתי בקלות מהעניין. למרות זאת החלטתי להשאיר אותו בטיול". שיפרה זוכרת טיול בפארק ילוסטון בארה"ב, שממנו החזירה מטייל בארון מתים: "בן 70, שתיכנן לחגוג את יום הולדתו עם אחיו במונטריאול. עמד לידי על מדרגות האוטובוס והוא התמוטט עלי. תוך דקות מת. זה היה ביום א' ונדרש מיבצע מסובך לארגון החזרת הגופה לארץ. והיה עלי גם לדאוג לאלמנה, שהייתה חולת לב". הסידורים הושלמו, שיפרה חזרה לקבוצה והמשיכו בטיול. "בסיומו, קיבלתי תלונה ממטייל. טען שהפסיד שעתיים סיור, בגלל האסון".

מתי זוכר טיול לבזל. היה מטייל אחר, נשוי, שבא לבד. חיזר והטריד את כל הרווקות בטיול. "בשתיים בלילה דפק על דלת חדרה של אחת מהן. הבחורה ידעה מראש, שהוא עלול לבוא. הלכה לישון בחדר סמוך. שותפתה לחדר, בחורה מופרעת במקצת, פתחה למחזר הנילהב את הדלת. הצעקות הידהדו במסדרון, עד שהצלחתי להרגיע את הרוחות".

טננבאום אומר שלפעמים יש מטייל "עם ראש קרימינלי". "מתכנן כבר מתחילת הטיול, איך לכסות את ההוצאות, באמצעות חברת הביטוח שלו". בהקשר זה שיפרה נזכרת: "בטיול בארה"ב, פרצה דליקה במלון. אחת המטיילות בכתה שהלך לה שעון בשווי אלפיים דולר. לאחר שהאש כובתה נמצאה האבידה, שעון בשווי עשרה דולר".

שלושה מדריכים שהמקום צר להכיל את חוויותיהם. תארו לעצמכם אילו סיפורים ילכו השובע בקונגרס הבינלאומי למדריכי קבוצות בחו"ל, בהשתתפות מאות. ■

למעלה: טיול משפחות בפירנצה, שגם הילדים יראו עולם. המדריך שמואל טננבאום שביעי משמאל בשורה האחרונה.

משמאל: נהנים לשתות בעיירה הקטנה גרטנהרין, בה נערכו נישואי־בזק לזוגות שברחו מאנגליה. המדריך מתי דוד קיצוני שמאל.

השבוע, עד 20 בחודש, יתקיים בתל־אביב קונגרס בינלאומי למדריכי קבוצות לחו"ל. 200 מדריכים [illegible] מכל קצות העולם, [illegible] יקיימו מפגשים ובעיות מקצועיות. בנוסף למדריכים, אשר המארגנים הישראלים מעידים עליהם כי הם "בעלי רמה מקצועית גבוהה" ונסיון בתחום, אשר עבר בחינות [illegible] הארגון, ישתתפו בכנס גם סוכני נסיעות, בעלי [illegible] מנהלים של [illegible] לילה [illegible].
כל אלה [illegible] להעלות את הרמה המקצועית של המשתתפים. בנוסף לדיונים, [illegible] במסגרת [illegible] בארץ ויתארחו במשפחות ובתים ישראליים. זה הקונגרס ה־26 [illegible]

אופנוע ממשפחת אנדורו

קג'יבה 500־T4 הוא דגם אחד מאופנועי אנדורו, הנחשבים "הג'יפים של האופנועים". נסיעת התרשמות, בה כתבנו בדק את תכונותיו.

כתב וצילם:
רוני מנדלבאום

התפיסה שהולידה סוג של אופנועים, היתה פשוטה: אנדורו – הג'יפ של האופנועים – היה בתחילת הדרך פשוט וגס. האופנוע המייצג יותר מכל את התפיסה הזאת, ונשאר עד היום אבן דרך בתולדות האופנוענות המודרנית, הוא ימהה 500־XT.

מאז ירדו הרבה שלגים על פיסגת הפוג'י־יאמה ומים רבים זרמו בטיבר. היפנים והאיטלקים תפסו במהירות את הפוטנציאל העצום הטמון באופנוע שעבורו לא מסתיימת הדרך במקום בו נגמר הכביש. ה־500־XT הראשונים, למרות פשטותם, היו משב רוח חדש ומרענן בפלח שוק שנשלט על־ידי אופנועי־שתי־פעימות רעשניים, בזכנים בדלק ובהחלט לא־אמינים. טיול ארוך טווח באופנוע כזה לא עלה על הפרק.

עד שלפני כ־11 שנה עלה במוחו של צרפתי צעיר, טיירי סבין, רעיון הרפתקני סותף: מירוץ מרתוני מפרך, שיתחיל בשאנז אליזה של פאריס ויסתיים על חוף הים היפהפה של דאקאר בירת סנגל, במערב אפריקה. 20 אלף ק"מ בתנאי־דרך קשים במיוחד.

מטבע הדברים, השתתפו במירוץ הראשון, סוגים רבים, שונים ומשונים, של ג'יפים ואופנועי־שטח. הבחירה של מרבית האופנוענים הייתה כמובן ימהה־500־XT. המירוץ הראשון, שקיבל כיסוי נרחב בתקשורת בצרפת, היה הצלחה רבה, ו־500־XT החל להימכר בקצב מסחרר. עם השנים השתכלל האופנוע ללא היכר, למרות התפיסה הבסיסית, של אופנוע חד־צילינדרי גדול, 500–600 סמ"ק ארבע־פעימות, שנשארה בתוקפה. כיום יש כמעט לכל ייצרן המכבד את עצמו, לכל הפחות דגם אחד של אופנוע אנדורו גדול.

בארץ נמכרים מספר דגמים המייצגים את התפיסה:

D.R.־600 של סוזוקי; T.T. 350/650 של מוטו־גוצי;
D.R. BIG 750 של סוזוקי; קנגורו 350 של מוריני; אלפנט 750 של קג'יבה; NTX 750 של מוטו־גוצי; ועוד כמה אופנועים עם מנועי שתי־פעימות (סוזוקי 250־X ואלפנט 200 של קג'יבה), ששייכים־לא־שייכים לקבוצה.

האופנוע שבחרנו לבדוק כמייצג את חתך השוק המיוחד הזה, החל לתפוס תנופה בארץ מזה מספר שנים, והוא אחד החדשים והפחות מוכרים בארץ, למרות היותו מיובא מזה מספר חודשים: קג'יבה T4–500, שבארץ מוצאו, איטליה, אפשר לקבלו בארבעה דגמים שונים: שני דגמי 350 סמ"ק, שאינם קוסמים לשוק הישראלי בהיותם חלשים, ושני דגמי 500, שרק אחד מהם, E, נמכר בישראל. הדגם השני, R, ייחודי למירוצים, חסר מתנע חשמלי (כדי לחסוך במשקל ובחלקים שאינם דרושים למירוץ) ובכך אובד קסמו אצל הציבור הישראלי.

למען האמת, 500E T4X, נופל מסוזוקי D.R.600 מכל בחינה, פרט אולי לצד האסתטי – T4 הוא האופנוע היפה מכל מתחריו בישראל. למרות שמו, 500E, ל־T4 מנוע בן 452 סמ"ק בלבד, בניגוד ל־589 הסמ"ק של המתחרה מבית סוזוקי. ל־T4 40 כ"ס, בעוד לסוזוקי 45 כ"ס. זהו הבדל משמעותי וחשוב, המתקזז מעט אם נביא בחשבון כי סוזוקי שוקל כ־30 ק"ג יותר. מה הופך אם כן את הקג'יבה למתחרה כל־כך רציני לסוזוקי הגדול והחזק יותר?

כבר אמרנו כי שם הדגם הוא T4 500E. המשמעות של E היא ELECTRIC-STARTER, מתנע חשמלי. כאן כל ההבדל.

כפתור הפלא הכתום

כל מי שניסה להתניע אופנוע חד־צילינדרי גדול ע"י מנוף התנעה (קיק־סטרטר), יידע להעריך את כפתור הפלא הכתום הממוקם בצד ימין של הכידון. המנוע פועל תמיד ובכל תנאי: עם מנוע קר – השכם בבוקר, בדיוק כשאתם ממהרים לעבודה, או לאחר חנייה קצרה בטיול ארוך, כאשר המנוע לוהט ומעלה הבל. באקלים הישראלי אין צורך אפילו להשתמש במשנק: לחיצה קלה על כפתור המתנע, בלי לנגוע במיצערת, והמנוע מתחיל "לפמפם".

מערכת הפליטה שקטה מאוד ומשרה אווירה רגועה ונינוחה; בדיוק עד התחלת הנסיעה. תיבת ההילוכים שופרה ללא־הכר ביחס לדגמי קג'יבה האחרים, אך עדיין לא מגיעה לשלמות היפנית המיוצגת היטב ב־D.R. המתחרה. יחסי ההעברה שנבחרו בתיבת ההילוכים, קצרים מאוד, כדי לפצות משהו על חולשתו היחסית של המנוע. שחרור מהיר ולא־מבוקר של ידית המצמד, שתשולב עם סיבוב נמרץ של המיצערת, תגרום לגלגל הקדמי לנסוק אל־על בשני ההילוכים הראשונים. ואם תרצו לשמור על ביצועים מבריקים, צפויה לכם "עבודה רבה" בהחלפת הילוכים תכופה.

בנסיעה בשניים התלונן הנוסע על המושב הצר והקשה ועל מעט ויברציות המשודרות לכפות רגליו מהידיות מצופות הגומי שלרשותו. מאחורי המושב האחורי מותקן נרתיק קטן, בו כ־13 כלי עבודה שונים לתיקון תקלות קטנות בדרך ולטיפול שוטף באופנוע. הכלים מאיכות טובה ובכמות גדולה יחסית לממוצע המוכר.

מיכל חדלק של T4 גדול, מכיל כ־23 ליטר ואינו גמלוני, למרות גודלו הניכר. בחלקו התחתון יש שני חלונות שקופים, המאפשרים כניסת אור, כך שעל־ידי הצצה חטופה ניתן לבדוק את כמות הדלק שנותרה במיכל. הפנס הקדמי נמצא בתוך לוחית נושאת מספר (למירוץ), המהווה גם מסיט רוח. הפנס עצמו מכוסה רשת להגנה מפני אבנים ניתזות.

הכנף הקדמית מותקנת גבוה מעל הגלגל, בסגנון אופנועי מוטוקרוס המקצועיים (ובניגוד לאופנת פאריס־דקאר האחרונה...) ומחוזקת למזלג הקדמי בפס־מתכת מסיווי. הכנף עצמה בנוייה פלסטיק גמיש, כמו רוב החלקים של גוף האופנוע.

השילדה עשוייה צינורות כרום־מוליבדן, פרט לחלק האחורי, התומך את המושב, העשוי צנורות בחתך מלבני. בחלקו התחתון של המנוע מורכב מגן ממתכת מסיווית, להגנה על המנוע מאבנים, האופייניות למסלולי עפר, בהם מסוגל האופנוע לשייט בקלות רבה.

כיסא צר וקשה מדי

כמו באופנועי השטח המקצועיים, הכיסא נמשך קדימה ומכסה את חלקו האחורי של מיכל הדלק. כיסא זה מאפשר לרוכב לנוע לפנים ולאחור תוך כדי נסיעה, דבר חיוני בכל נסיעת־שטח ראויה לשמה. הכיסא מצופה חומר מונע החלקה, אך הוא צר וקשה מדי. הרבה יותר מדי. אופנוע המיבחן הגיע לידינו מצוייד בצמיג אחורי PIRELLI MT 14, שהוא צמיג־שטח מובהק. עם צמיג מקורי, המהווה פשרה הגיונית בין צרכי האספלט היומיומיים ונסיעות השטח בסופי־שבוע, קשה מאוד לרדת לשטח "אמיתי". MT־14 התנהג היטב גם בכביש.

בסיס גלגלים של 1.490 מטר קצר מספיק, כדי לאפשר נסיעה בשטח קשה, המחייב העברות משקל תכופות ושינויי כוון מהירים; אך אינו קצר מדי, כפי שחשנו בנסיעה ארוכה בשניים, כדי להרגיז בגירגודי "קדימה־אחורה", האופייניים כל־כך לאופנועים שבסיס גלגליהם קצר.

במהירויות שיוט שבין 105–115 קמ"ש, יש בכל־זאת נידנוד קל בנדון, אך אנחנו אזרחים שומרי־חוק, כך שהבעייה היא תיאורתית לחלוטין.

בולמי הזעזועים הקדמיים, תוצרת מרזוקי, שוכנים בתוך צינורות בקוטר 40 מ"מ, הרבה יותר ממספיק. רמת השיכוך רכה למדי ואינה מתאימה למצב השיכוך של הבולם האחורי, כפי שהגיע לידינו. העברת הכפתור המווסת את עצמת השיכוך האחורי, ממצב 3 למצב 2, פתרה את הבעייה לכל אורך המבחן.

המזלג הקדמי מחובר לשילדה בזווית של 27.30 מעלות, זווית האחראית במידה לא מבוטלת להיגוי החד והמדוייק כל־כך. נהג ממוצע, בגובה 1.75 מ', ירגיש נוח על האופנוע, שלמרות מירווח גחון של 300 מ"מ, אינו גבוה בצורה מוגזמת.

יפה, חביב, קל בשימוש

מנוע 452 סמ"ק מספק 40 כ"ס ב־7,000 סיבובי מנוע לדקה ומומנט בן 4 קג"מ ב־6,000 סל"ד. הצירוף של ארבעה שסתומים ומאייר "בינג" בקוטר 40 מ"מ, נותן תגובת מיצערת טובה וטיפוס מהיר בסל"ד. מאחור מצוייד האופנוע בבולם זעזועים יחיד תוצרת מרזוקי, בעל עשרה מצבי שיכוך, השוכן בתוך קפיץ סלילי שאת דרגת העומס שלו ניתן לכוון ע"י טבעת המורכבת בחלקו העליון.

הבלמים מעורכים: מלפנים בלם דיסק בקוטר 240 ס"מ, תוצרת ברמבו האיטלקית, ומאחור בלם תוף 130 ס"מ. שני הבלמים מתפקדים היטב ונוטים להינעל בשימוש לא־זהיר. המנוע מודרני, שקט, פשוט ויעיל. יצרני קג'יבה השאירו את המנוע מקורר אוויר, אך הוסיפו לו מצנן שמן. פתרון פשוט זה שומר על חום המנוע בתחום הרצוי וגם אינו מעלה את הוצאות הייצור – ואת המחיר.

הגימור עדיף בהרבה על מה שהורגלנו על־ידי האיטלקים בשנים האחרונות. אשר לנסיעה בשטח עם האופנוע שצוייד בצמיג MT 14 היא חוויה: מומנט בן 3 קג"מ, המגיע כבר ב־3,000 סל"ד, היגוי מדוייק ובסיס גלגלים קצר, הופכים לאתגר כל פתיחת מיצערת לא־זהירה, כאשר הכידון לא מופנה בדיוק לפנים. מקבלים מייד "זריקת זנב", המחייבת להפנות את הכידון בניגוד לכיוון הנסיעה. זה פחות או יותר מה שמכונה במכונית "היגוי־יתר" בנסיעה עירונית. המתלים הגבוהים מאפשרים נסיעה נוחה גם בכבישי תל־אביב, שאינם ידועים כמשובחים.

לסיכום, אופנוע חביב, יפה מאין כמוהו, קל בשימוש, מצוייד ומאובזר בצורה מכובדת, מהווה פתרון יעיל לבעיות התחבורה העירונית הצפופה, מאפשר טיולים ארוכי־טווח גם בדרכים לא־סלולות והכי חשוב – אינו מחייב עבודת־פרך בהתנעה: הכפתור הכתום הופך אותו, למרות הכל, לרכישה אטרקטיווית.

כ־18 אלף ש"ח.

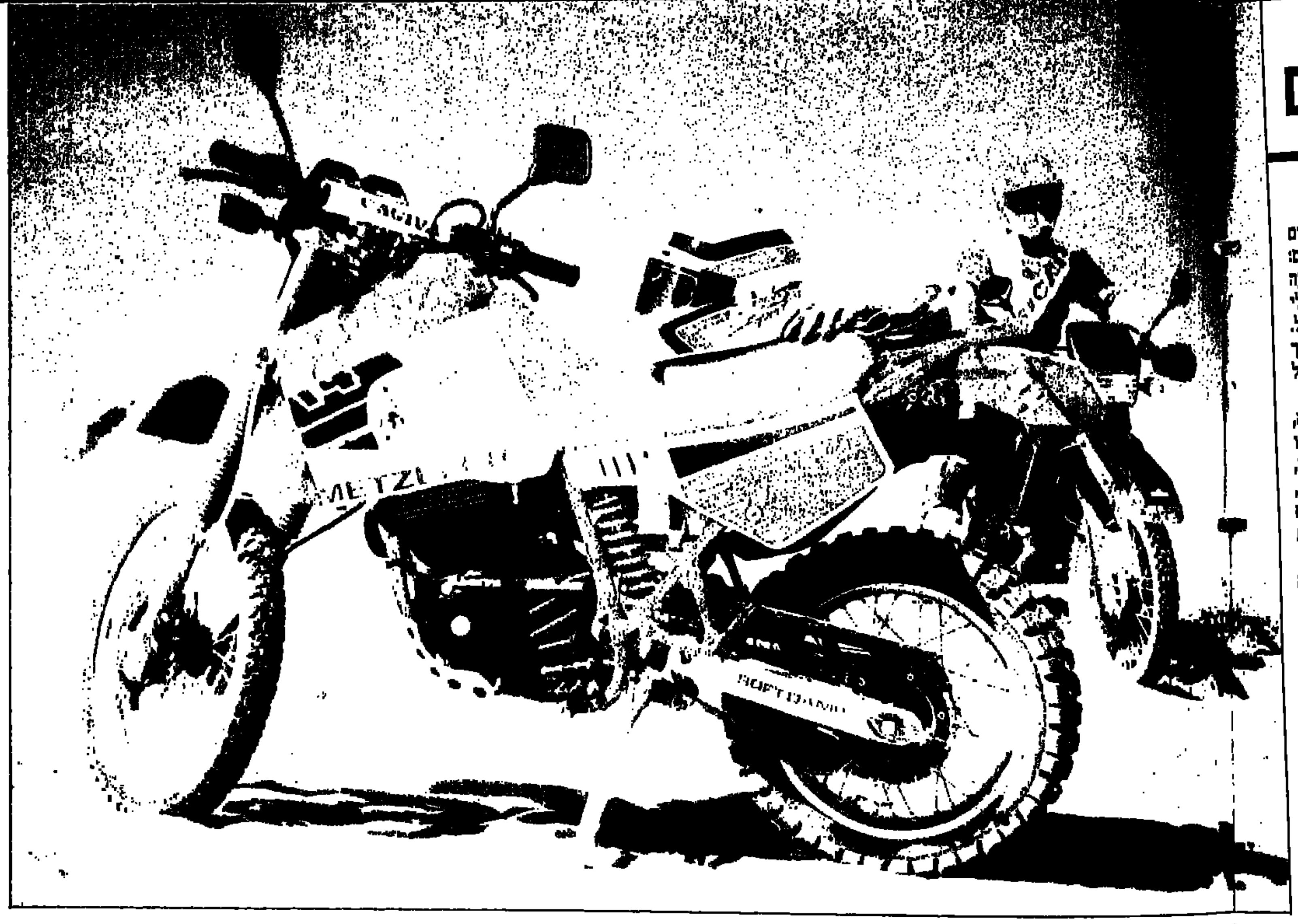

יום א' י"ב חשון תש"ט
14.11.1948

מעריב

עתון ערב | MAARIV | 10 מיל

נסיגה בנגב עד יום ו'

דורש באנצ' באגרתו שנמסרה הבוקר בקריה

בין דרישות או"ם: מסירת באר־שבע והדרך ביר־עסלוג' – רפיח למצרים

קהיר חוזרת ומודיעה:

קרבות בפאלוג'ה

האגרת הועברה לראש הממשלה

באנצ' דורש שמות מפקידיו בנגב

תגובת דובר ישראל

נציגי הצלב האדום הגיעו לפאלוג'ה

קוי ההסוגה החדשים

„שיחות־השלום מנעו התקפה ערבית בירושלים"

שיירת־מתישבים יצאה לרמלה

גולדמן מאשר שטרומן יקיים

„הסיכויים לשלום בא"י טובים עתה"

– כותב „ניו־יורק הראלד טריביון" בקשר להודעת בן־גוריון

„פלשתינאים" בממשלת־סוריה

נגנבה מכונית של עתונאי

800 שבויים ערביים ישוחררו השבוע

800 ערבים, מכלואי מחנה השבויים עומדים להשתחרר ה־שבוע משביים. אלו הם הצעי־רים הזקנים והחולים שבין 1700 השבויים הכלואים במח־נה.

צרפת לא תתמוך עוד בקו בווין בא"י

390 עולים

הגיעו אמש 390 עולים.

דבר באוזר נצרת

צבי פריהר אצל נשיא מכסיקו

עבדאללה הוכתר כ„מלך פלשתינה"

בית־ספר בריטי לאימון טייסים בעבר־הירדן

כל יוצאי אסטוב קיעל.

משקיפים מישראל לועידת־הסוון הבינלאומית

דרושה חנות
ברחוב אלנבי

חיפה

כפפות

קרב־תרנגולים

איגרוף תאילנדי היה במקורו קרב אכזרי, רווי־דם. לאחר שמיסדו אותו ונקבעו כללים, היה לספורט עם אוהדים רבים. וגם לישראל הגיע. השבוע – אליפות.

כתב וצילם: ציון דיין

מחרתיים תתקיים בסינרמה האליפות הישראלית הראשונה באיגרוף תאילנדי. מה זה תאי־בוקס? משהו הנראה כריקוד־חיזור של תרנגולים ובמקורו הוא קרב־תרנגולים.

האפשרות להכות בידיים, במרפקים, ברגליים ובבירכיים, מאלצת את היריב לפתח טכניקה של הגנה מתוחכמת, הנראית כלתי־חדירה. היריב חייב להתקיף באופן תמידי, כדי לחדור דרך הגנת היריב. המתאגרף התאי, להבדיל ממתאגרף קונוונציונלי, חייב להישמר מתפיסות (אפשרות למכות־ברכיים) ובעיקר ממכות־רגליים, שהן מכריעות לשם שיתוקם של שרירי היריב ולערעור שיווי משקלו. שלא להזכיר התקפת ידיים מרוכות.

תאי־בוקס נחשב לספורט הלאומי של תאילנד ומקורו בקרבות־תרנגולים. בעבר, כמו בקרב־תרנגולים, נעשה שימוש באמצעים מלאכותיים לשם קיצור הקרבות, הכרעות מהירות ושילהוב הקהל באכזריות ובדם. הקרב נמשך עד להכרעה סופית של היריב, ללא הפסקות. הלוחמים עטפו את ידיהם בסיבי קנבס קשים, טבלו אותן בתערובת של דבק ושיברי־זכוכית ותוצאותיו היו לא־אחת הרות אסון. הקרבות היו אהודים מאד באוכלוסיה, וזירות מוקמו בפינות־רחוב ובכל מועדון ופונדק.

כיון שתאי־בוקס המקורי תבע קורבנות, האלופים התחלפו לעיתים קרובות ולוחם בגיל 25 נחשב טוב לגימלאות. בשנות העשרים אסרו השלטונות את "הספורט" האהוד ועשר שנים לחצה האוכלוסיה, שלא מצאה פורקן בתחומים אחרים, לאשר את קיומו. במתחרות המשיכו לקיים זירות תאי־בוקס והוחלט כי מוטב למסד אותו בקביעת חוקים. עכשיו – משך הקרב מחולק לחמישה סיבובים בני שלוש דקות, עם הפסקות של שתי דקות; משתמשים בכפפות 12 ראונר ארוכות להגנת פרקי היד; משתמשים במגיני מיפשעה; הלוחמים מחולקים לקבוצות משקל.

מיכנה תזירה רומה לזירת האיגרוף הבינלאומית, הקרב מסתיים בנוק־אאוט, נוק־אאוט טכני, בהחלטת שופט ובניקוד. במשך הקרב משמיעים מוסיקה תאית, בקצב המשתנה לפי התפתחות של קצב הקרב. המוסיקה תורמת לא־מעט לדירבון ולהגדלת הלחץ הפסיכולוגי, על הלוחמים והקהל.

מתאגרף תאי משקיע זמן רב באימונים, הכוללים הקשחת איברים באמצעות הכאה בחפצים קשים, דוגמת בקבוקים, צמיגים ובמוטות חיזרן. האיגרוף התאי נעדר טיכסיות, מיבנהו התקפי־מוחלט, וזה השוני מסוגי לוחמה והתגוננות אחרים מהמזרח.

האיגרוף התאי התפשט לארצות אחרות, צרפת, הולנד, אנגליה, יפן, ארה"ב ועוד. רבים נישבו בקסם התכליתיות המרוכזות ועברו לתאי־בוקס מסוגים אחרים של קרבות־מגע. השימוש באגרופים, במרפקים, בברכיים ובבעיטות, הופך את מתאגרף התאי למכונת לחימה מסוכנת, המסוגלת לגבור על לוחם מתרבות־לחימה אחרת.

שוקי רדן הוא האיש שהביא את האיגרוף התאי לארץ. הוא נושא תואר טנמאי, הנחשב לגבוה ביותר, לפני תואר מסטר, שהוא תואר־כבוד. אחרי שירותו הצבאי הוא שהה תקופות ממושכות בהולנד לרגל עסקיו. כבעל חגורה שחורה בקרטה, חיפש מועדון אימונים. מארחיו הציגו לו את התאי־בוקס ושוקי הוקסם. חזר ארצה, חיסל את עסקיו ובהולנד השתכן במלון, בהנחה שיסיים את הלימוד בהקדם. הטכניקה של האיגרוף התאי נראית פשוטה, אך כשהעמיק בה למד כי היא מורכבת ודורשת מיומנות של דיוק ותגובה במצבי לחץ וכאב. כשאזל כספו, שוקי עבר לגור במכון ולמחייתו עבד בתחזוקת המקום. עכשיו הוא אומר כי כל אחד יכול להגיע לידי הישגים מרשימים בתום קורס בסיסי של שלושה חודשים. ■

הקצין הדרוזי הראשון בצה"ל

במלחמת העצמאות קיבלה ישראל סיוע משמעותי גם מבני מיעוטים שקשרו את גורלם עם המדינה, עוד מימי "המדינה־שבדרך". בלטו בהם הדרוזים והצ'רקסים. "מעריב" דיווח השבוע לפני 40 שנה על ביקור הנשיא חיים וייצמן ביחידות המיעוטים.

דוד זוהר

חיים ויצמן, נשיא המדינה הראשון, ביקר ב־20.11.48 ביחידות המיעוטים בצה"ל, פלוגה דרוזית ופלוגה צ'רקסית. כאן הוא סוקר מיסדר צ'רקסים.

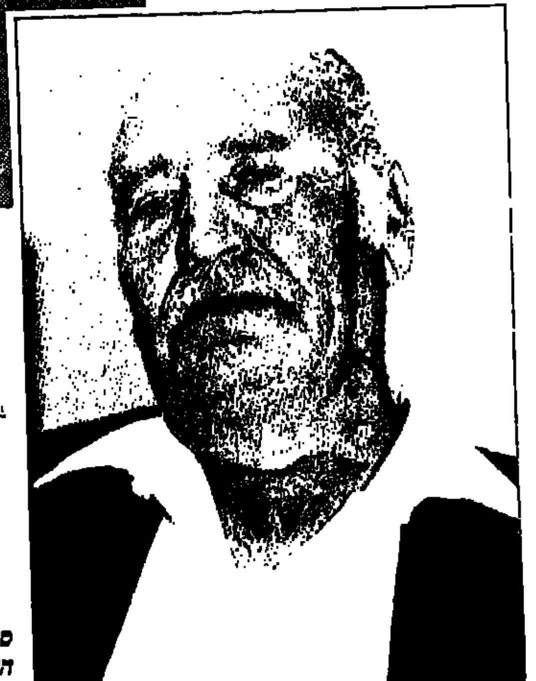

סאלח קנטאר היום. את מלחמת העצמאות התחיל כלוחם של קאוקג'י וסיים כסגן בצה"ל.
צילום: דורון הורוביץ

סאלח קנטאר, איש עוספיה, הוא אחת הדמויות המרתקות ביותר במורשת מלחמת העצמאות של מדינת ישראל. הוא עבר באותם ימים תהפוכה אישית נדירה, שהשפעתה היתה גדולה על הברית ההיסטורית שנרקמה בין יהודי הארץ לבין בני העדה הדרוזית. סאלח, גבר חסון ורחב גרם, ועם זה עדין־נפש, התחיל את מלחמת העצמאות כלוחם בצבא ההצלה המשולהב של פאוזי אל־קאוקג'י. וסיים אותה כסגן בצבא הגנה לישראל. למעשה, הקצין הדרוזי הראשון בצה"ל.

64 שנות חייו של סאלח, שסיים לא־מכבר 25 שנה בתפקיד מנהל שירות התעסוקה בעוספיה, מקפלות בתוכן פרשת חיים סוערת. הוא נולד בכפר קנאקר שבהר הדרוזים, כבן לשבט קונטאר שנודע באומץ הלב של בניו. הספיק ללמוד שנתיים בבית־ספר תיכון. לימודיו נקטעו, לאחר שמצא עצמו אחוז בנשק במלחמת אחים טראגית ועקובה מדם, שפרצה בהר הדרוזים. מלחמת האחים היתה בין קבוצת צעירים דרוזים משכילים שתבעה רפורמות, לבין אנשי שולטן אל־אטראש, אז מנהיגם הנערץ של תושבי הר הדרוזים. סאלח לחם נגד הרפורמיסטים. בשוך הקרבות, חזר אל כפרו ופנה לעסוק המסחר. במסגרת עיסוקו הגיע ליפו – ולראשונה בחייו פגש יהודים.

הפתעה: היהודים לוחמים.

"עד אז – הוא נזכר היום – לא ידעתי כלל איך נראה יהודי. בעיני היה יהודי שם נרדף ל'מוצץ דם', פחדן, אשר כונה בפי הערבים 'ולד אל מיתה', היינו 'בן האשה המתה', שפירושו אדם חלוש ופחדן שמשב רוח קל מפילו ארצה. לעומת זאת, שמו של קאוקג'י היה לנו סמל של גבורה חיה". על רקע השינאה ותאוות הנקם כה נתקל גם בקרב השבאב הערבי ביפו, לא קשה היה לאנשי קאוקג'י לשכנעו להצטרף ל"צבא ההצלה". סאלח נעתר לפנייתו של אחד המגייסים שפגשו ביפו והופגש עם המנהיג האגרי, במטהו ששכן בכפר דיר אל־רסון הסמוך לטול־כרם. "אמרתי לקאוקג'י שאני מוכן לגייס 30 חיילים דרוזים לצבאו, בתנאי שאני אפקד עליהם. הוא הסכים".

ואמנם, לא חלפו אלא ימים אחדים והוא אסף 30 צעירים דרוזים. הוא ואנשיו עברו אימון שיטחי בשדות נור א־שמס, ומקץ שבועיים כבר הוטלה עליו משימה ראשונה: לחטוף טנק ומשאית מתחנת המשטרה של הבריטים בטול־כרם. סאלח ואנשיו ביצעו את המשימה במלואה והעבירו את השלל למיפקדת קאוקג'י. בפרוץ הקרבות השתתפה מחלקתו בקרבות שהתנהלו ביפו, ביהודיה, בסרפנד, בקאקון ובטירה.

נזכר סאלח: "הקרבות הראשונים בינינו לבין הלוחמים היהודים הביאו את אנשי צבא ההצלה של קאוקג'י כמעט לידי יאוש. המוראל התערער לחלוטין. לתדהמתנו, הסתבר שאין אלה אותם 'בני האשה המתה', אלא לוחמים נועזים. לא היה חייל מאיתנו שבטחונו העצמי לא נתערער אחרי קרב או שניים. סבלנו אבדות כבדות מאד. כ־80 אחוז מחיילי קאוקג'י נהרגו וזהו שיעור שאין לו דוגמא במלחמות".

אך עדיין השיעור לא נלמד: "ביוני 48' פלשנו דרך גבול לבנון למלכיה וכבשנו אותה מידי היהודים. אחר־כך נלחמנו בסג'רה. בתקופת ההפוגה הועברה יחידתי לשפרעם. שהינו שם שבועיים ואז בא אלי לפתע בן דודי, חליל קונטאר, אותו לא ראיתי שנים רבות. הוא ניסה להשפיע עלי לעזוב את 'צבא ההצלה' ולעבור לצד היהודים. ההצעה הפתיעה אותי ודחיתי אותה ללא היסוס. למחרת חזר חליל לבקרני והפעם, יחד עם שייח' סאלח כניפס משפרעם. אמר לי השייח': 'אתה לוחם באנשים שאינך מכיר. לולא היהודים, היו הערבים משמידים את כל הדרוזים בישראל. היהודים הם אחינו האמיתיים ואם אתה רוצה בטובת עמך, עזוב את קאוקג'י והילחם לצידם'".

מהפך: מקאוקג'י לצה"ל.

דברי השייח' נפלו על סאלח כרעם. במשך יממה היה נתון בלבטים קשים ולבסוף ביקש להיפגש פנים אל פנים עם נציגים של "היהוד". כעבור יומיים באו אליו יהושע פלמון (אז יועץ ראש הממשלה ושר הבטחון דוד בן־גוריון לענייני מיעוטים), גיורא זייד ועוד שני אנשים. בתום שיחה ממושכת איתם הסכים לעבור לצה"ל ולהקים במסגרתו יחידה דרוזית. "הפגישה הראשונה עם היהודים גילתה לי אנשים ידידותיים, חסונים, לבביים וחסרי שינאה. היא הקלה על הקשיים הנפשיים שהיו כרוכים בצעד הדרסטי של חציית המיתרסים. אבל הידיעה כי בצד היהודים איטיב לפעול למען העניין הדרוזי היתה הדבר החשוב ביותר בשבילי".

שבועיים לאחר מכן כבר פיקד סאלח קונטאר על מחלקה דרוזית בצה"ל, שהיתה מורכבת מאנשיו ומצעירים דרוזים תושבי הארץ. הוענקה לו דרגת סגן. מפקד הפלוגה שלו היה גיורא זייד, והמג"ד היה משה דיין. מקץ חודש ימים ביחידה זו, הוקמה יחידה דרוזית מיוחדת, שרבים מחייליה היו מתנדבים מהר הדרוזים. סאלח עבר ליחידת המיעוטים המיוחדת ולחם בשורות צה"ל בשורה ארוכה של קרבות לשחרור הגליל. בסוף המלחמה פשט את מדיו והיה לאזרח ישראלי נאמן. את הערכתו לצה"ל הוא מסכם: "בצה"ל עמדתי על הרמה הגבוהה של הלוחמים היהודים. בני אדם אנושיים ונועזים, שכל חייל יקר בעיניהם וחיי אדם הם ערך מקודש. אני זוכר כיצד בחופשתי הראשונה בצבא התחרו חמישה מבין הקצינים היהודים בגדוד שלי – על הזכות לארח אותי בבתיהם. דבר זה עשה עלי רושם עמוק".

והמסורת נמשכת. סאלח קונטאר, אב לשיבעה, גאה ככך שחמישה מבניו שרתו בצבא הגנה לישראל ונימנים על כוחות המילואים. כיום שירות הדרוזים בצה"ל אינו עוד בגדר התנדבות, אלא שירות חובה כשל היהודים. סאלח מאמין שקשרי הידידות האמיצים שנוצרו בין שני העמים ילכו ויתהדקו. "לִבִּי מתרחב כאשר בסוף שבוע אני רואה בכפרי את הצעירים שלנו חוזרים ועל כתפיהם דרגות קצונה ואשר התחשלו בצה"ל, מן הצבאות הטובים בעולם", הוא אומר. ■

העמודים הראשונים של "מעריב" לקוחים מהשבוע שבין ה־14 ל־20 בנובמבר 1948.

הסיפורים שמאחורי הכותרות נכתבו, בחלקם, בימים אלה. או הובאו, כלשונם, מעתוני השבוע, לפני 40 שנה.

עורכים:
תהילת עומר
משה להר

עיצוב: שפי דגן

תסיסה בקרב הדרוזים והמארוניטים בלבנון

אלפי דרוזים — מהם גם שהיו נמצאים בשטחי ישראל — שואפים להצטרף אל יחידת הדרוזים הנלחמות תחת דגל ישראל וניכרת פעילות גם מצד מנהיג הדרוזים סולטן אל־אטרש גם בקרב המרוניטים ידידי ישראל, מאז נתחדשה התסיסה.

"הארץ" מוסר, כי המוטראן מבארוק יד ימינו של האפטריארך המארוניטי עריאד אל טפלו עליו אשמות שונות בסולח ובישארת חורי הצליחו לחזור, שתכוננו לבצע מהפכה פתע, ועמו ברכת האפיפיור. ספר־יהודית בלבנון, לאחר שי מן הוואתיקן לאחר שיצא וכאי מסגרת חובותיו בכנסיה, חור מכסאו מאשימם אר.

2 דרוזים נידונו למוות ע"י העירקים

מטה אר"ס בחיפה נתן הוראה למשקיפים בג'נין לעשות מאמצים אצל השלטונות הצבאיים העירקיים כדי להשיג חנינה בשביל 2 דרוזים מהכפר דאלית אל כרמל שנידונו למות ע"י בית דין צבאי עיראקי.

נכבדים דרוזיים מאותו כפר, בליווי נציג מג'בל דרוז, פנו למטה אר"ס בבקשה שיתערב כדי להציל את חייהם של אר־ בעת העידונים לסוות. מאחר שפסק הדין עורר התרגשות גדולה בקרב הדרוזים. חאר־בעה נאשמו בשיתוף פעולה עם צבא ההגנה לישראל.

דמויות מחיל המיעוטים

כשאתה מסתכל בפרצופיהם של שנים אלה ויודע שאחד הוא דרוזי והשני צ'רקסי, אתה נזכר מפילא בפתגם היהודי: "לכל הירנים אותם הפנים". בפתגם זה משתמשים בדרך כלל בקשר לשונאי ישראל, ו־אילו שנים אלה לובשים במדי צבא ישראל, השתתפו בשחרור הגליל הישראלי ונשבעו שבועת אמונים לדגל ישראל. הם מחיל המיעוטים הישראלי.

זה כימין, בעל האקדוח, הוא רב הסמל של הצ'רקסים. הוא חייל ותיק, בן לעם של חיילים. שפמו שחור, עורו שחום — ובזה הוא נבדל מחברי פלוגתו בני עמו, שרובם ככולם הם בהירי עור ושער. צ'רקסים אלה הם אנשים עקשים, בעלי אופי מוצק, שחונכו על ברכי המשמעת והם חסרי הטמפרמנט המזרחי, המתפרץ לפעמים כהר געש ושוקע שוב בעצלות של בטלה.

וזה משמאל, בעל הפניון הוא לוחם דרוזי. פגשנוהו באחר המחנות שלהם וכאשר התיצב לפני המצלמה, השתדל להבליט את פניונו — כי לא שפמו השחור ואף לא הבעת פניו התייתית הם גאוותו, אלא נשקו שעל ירכו... והוא גאה מאד גם על הכתובת העברית שעל שכמו, כאשר היא גאה גם על היותו נמנה על צבא ישראל הכנצח.

עד ראיה

דרוש נער
מוכשר וחרוץ
בתור מתלמד ועוזר
במשרד המהלה "מעריב".
לפנות רחוב אחוזת בית 3

מעריב לספורטאים

ריות שנתי

הריות הנקי של קבוצת כדור הרגל האנגלית "מנצ'סטר יונייטד" מחזיקת הגביע האנגלי היה 22 אלף לירות בעונת 1947־8. ההכנסה מכרטיסי כניסה באותה עונה הגיעו לסכום של 9.8 אלף לי"ש.

שבוע שברי ביונה

הטובים שבמתאגרפים, שחיינים, כדורגלנים ושחקני הוקי קרח משבדיה ישתתפו כשורה של תחרויות נגד נבחרות אוסטריה השבוע. המפעל נקרא בשם: שבוע ספורט שבדי אוסטרי. הספורטאים השבדים יתקבלו רשמית ע"י ירי שלטונות אוסטריה.

אליפת אירופי חדש

הבריטי סיריל ריגא זכה באליפות אירופית באגרוף במשקל בינוני. הוא זכה בכתר האליפות בנצחו יפה בנקודות את ההולנדי ואן דיק לאחר 15 סיבובים.

נבחרת לונדון — "השדים האדומים".

נבחרת לונדון הצליחה לנצח במשחק כדורגל את הקבוצה הכלנית הידועה "השדים האדומים" בתוצאות 3:4.

דרושה עוזרת למשק בית
לטיפול בילדה בת שנתיים
יומי לשש שעות, ת"ו צד 2 בערב.
לפנות: ברנר, קאיזר 32.

אבד כרטיס עוון הילד ריכרט 1767 יהילד לבירה 1948. גא יהה ירו אר' ירים 100.

דרושה חנות
ברחוב אלנבי
(מעדיפים את קרבת בית הדואר).
הצעות לפנות בכתב: ת. ד. 4196 תל־אביב, "מעריב".

מכונאי מאוהב

במוסך של קיבוץ ברעם מטפל מנחם פולק במכוניות מירוץ. מרעיף עליהן חיבה מכאנית, והן מחזירות אהבה לנהגים על המסלול.

יגאל וילפנד

סיפרו לי כי בקיבוץ ברעם נמצא מכונאי מצויין, המכין את המכוניות של "צ'מפיון מוטורס" למירוצי אשקלון – מנחם פולק. ועוד סיפרו, כי האיש שמן מאוד, ומיד תכיר אותו, אמרו לי, על פי "עוביו". שווה נסיעה לברעם, עם הרהורים בדרך על הקשר בין קיבוצניק וספורט בורגני של מירוצי מכוניות ושאר מחשבות כגון אלה.

הגעתי למוסך של ברעם בשעת בוקר. אנשים רובצים מתחת לטרקטורים ומכוניות. בכניסה, איש בסרבל כחול, ידיו מלאות שמן מחטטות בקרבי מכונית יפה. נפנה אלי ושואל: "את מי אתה מחפש? מנחם? זה אני". איפה השומן ואיפה הוא. לא העזתי לשאול, אולי היטעו אותי.

ליד שולחן הקפה של המוסכניקים סיפר על עצמו: "עליתי עם הורי מדרום־אמריקה, בגיל 14, בשנת 1957. הייתי חניך בחברת הנוער הראשונה של ברעם ומאז אני כאן – וקרוב למכוניות. כצבא הייתי בצנחנים, חובש קרבי, אחר־כך נהג סמטריילר ואמבולנס בקיבוץ".

כ־1978 הוקם מוסך המכוניות וצורף למוסך החקלאי. "כדי להיות ענף רווחי־עסקי ולא רק ענף שירות התקשרנו עם יבואן פולקסוואגן ואנחנו המוסך הקיבוצי היחיד הקשור עם חברה של ייבוא רכב". המוסך משרת נהגים מעיירות, קיבוצים, מושבים וכפרים ערביים – בין נהריה לקרית־שמונה. כ־400 לקוחות ולדברי פולק "אצלנו אין טיפים ועסקים מתחת לשולחן, הכל על טהרת העבודה העצמית". התוצאה – הוא שולף תיק גדוש מכתבי הערכה.

"בנוסף לזה, מכוניות המירוץ הן שגעון פרטי שלי", אומר מנחם. "רציתי להכיר פן שונה ברכב, הכנת מכונית לספורט. הקיבוץ הכיר בתחביב שלי ואישר לי הכנת המכונית לתחרות והנסיעה אליה. היתר – על חשבון זמני החופשי".

– איך מתייחסים לשגעון הזה בקיבוץ? "יש המביטים באהדה ואפילו בחיבה, יש שסובלים בשקט ויש כמה מתנגדים".

הקשרים עם החברה נוצרו דרך היועץ הטכני שלה, אבי ברייואב, שהוא גם ראש הקבוצה, ועם נהגי המירוץ המובילים אלון קידר (נוהג בגולף 1600) ותיר ירון (נוהג בפולו 1000). מנחם מראה את הגולף, מדבר עליה כעל אהובה. למירוץ באשקלון הוא מעמיס את המכונית על עגלת־גורר ומביאה לאתר כבור למסלולים.

מנחם נשוי לאילנה וגם הם בין ה"מובילים" במשק, במשפחות מרובות־הילדים: שמונה ילדים "וזה עוד לא הסוף", הוא מודיע. משפחת פולק קיבלה דירה כפולה, במימדים קיבוציים כמובן, 90 מ"ר. פשוט, שברו קיר בין שתי דירות קיבוציות רגילות. לתחרויות מתלווים אליו לכל הפחות שלושה מילדיו, לפי התור. הם מתמצאים בסוגי מכוניות, בשמות נהגים־מתחרים ובמהליכי התחרות.

בתום השיחה אני מעז: לאן נעלם השומן שלפיו הייתי אמור לזהותך? התשובה מרהימה – מנחם שקל 115 ק"ג שהעיקו עליו, היה נע בכבדות ולחץ הדם החל להראות סימנים מדאיגים. הלך לרופא בקרית־חיים, ד"ר אילן שקד, קיבל הנחיות לדיאטה וריפה ולשינויים באורח החיים, לרכות ספורט, במיוחד רכיבה על אופניים. מנחם התלבש על הנושא במלוא הרצינות. בארבעה חודשים ירד עד 78 ק"ג, נראה מצויין, וכמו בעניין הילדים, אומר שזה לא הסוף. ■

יום ו' י"ז חשון תש"ט
19.11.1948

מעריב

עתון ערב

המערכת והדפוס: ת"א רח' רש"י 22, 23, ת.ד. 5112
המנהלה: תל־אביב רח' אחוזת בית 3, טל. 5377, ת.ד. 4198

MAARIV
חיפה: ביאליק 5

העורך: ד"ר עזריאל קרליבך

25 מ"ל

„ישראל נחלצה מסכנת הסנקציות"

ממשלתנו תובעת עתה החשת המו"מ לשביתת־נשק; – דר. מוז ידון עם משרד החוץ על הפרוצדורה

„קרבות עזים בירושלים"

קריאה לקנדה שתתמוך בקבלתנו לארגון המזון

אין מו"מ בין הערבים ובריטניה

ועד ציבורי בארה"ב לקבלת פני בגין

הועדה הקונסולרית מכחישה...

הערבים יקבלו תכנית ברנאדוט

„הערבים מתקשרים עם עמי אסיה"

רדיו בודפשט מברך את ד"ר ע. קרליבך

המופתי מוכן לקבל תכנית־ברנדוט

9000 יהודי שאנחאי יועלו לארץ

יפוטרו עובדים

פקודה לחפש בכל מטוס שיחנה בקפריסין

מונו קציני־משטרה חדשים

מטרת הבריטים באו"מ־למנוע פתרון מעשי

מק־ניל לא מצא מדינה ניטראלית שתציע את אישור תכנית־ברנדוט

נתגלתה הגויה

בית מרקחת „מזור"
יפתח מחדש ביום ו', 19 לנובמבר 1948
בית מסחר
לצרכי רפואה ותמרוקים
חיפה, המושבה הגרמנית, רחוב הגן 17

„עלה" בע"מ
שרות נוסעים וחבילות
נסיעות סדירות במכוניות חדשות
תל־אביב – ירושלים – חיפה
קו ישיר ירושלים – חיפה וחזרה
תל־אביב
רחוב יהודה הלוי 31
טלפון: 6093
ירושלים
רחוב דונץ 4
טלפון: 8706
חיפה
רחוב המעריב 4, טלפון: 1141
רחוב שפירא 8, טלפון: 3334
משלוח אקספרסים וחבילות

הזדמנות
מגרשים מעבר לירקון – בהר הכרמל חיפה ובמרכז בעלי מלאכה בכביש תל ליטוינסקי ובכביש הראשי פתח־תקוה לפני קרית מטלון
לפנות למקור הראשון
„פנינים" סוכנות לנכסי דלא ניידי
תל־אביב, רחוב ליליינבלום 16, קומה ב' חדר 9

תעודות המלוה הלאומי
ואגרות חוב ממשלתיות מכל הסדרות
קונים במזומנים במחיר הגבוה ביותר
לפנות: רחוב ליליינבלום 15 קומה ב' חדר 9

תעודות המלוה הלאומי
קונים במזומנים במחיר „בוה
ת"א הרצל 10, חדר 11 ק' ב' בשעות 9–11, 4–6

הזדמנות חד־פעמית

דירות מפוארות

דרושה מטפלת

סיווג מכוניות גם לפי דגם או נפח מנוע

החידוש האחרון במדור הרכב של לוח מעריב

אם אתה מחפש מכונית משומשת ויודע בדיוק איזה דגם אתה רוצה או באיזה נפח מנוע - אין טעם שתקרא את כל מודעות הרכב בלוח. כך חושב גם לוח מעריב, המציג את הסיווג החדש במדור הרכב: סיווג לפי דגם או נפח מנוע.

כך, אם אתה יודע בדיוק מה אתה מחפש, אתה יכול למצוא זאת במהירות ובקלות, בלי לצלול לים של מכוניות.
לוח מעריב, גם הגדול במדינה ומעתה גם מסווג; בלעדית, לפי דגם או נפח מנוע.

לוח מעריב הלוח הגדול במדינה

ת ש ב ץ   ל ע נ י י ן

תשבץ מספר 103

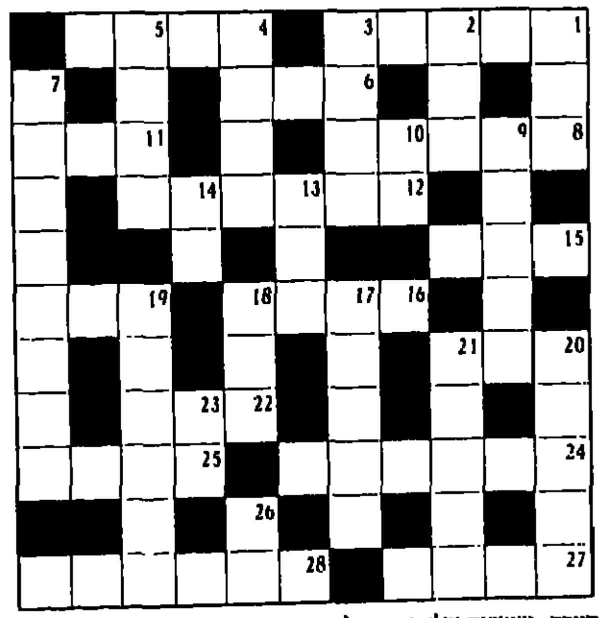

מאוזן:
1) כלי לטולים; 4) יסוד כימי מתכתי; 6) אכל; 8) כלי נגינה קדום; 11) תו דואר; 12) רופא המטפל בבעלי־חיים; 15) גוף, גרם; 16) משופטי ישראל; 19) מקלעת של שערות הראש; 20) החלק העליון של הפנים; 22) ערוד, חמור הבר; 24) כינוי לאדם רצוץ וחלש; 25) עץ נוי נפוץ בארץ; 27) מגה אחרונה בסעודה; 28) מהגדולים שבאיי כדור הארץ.

מאונך:
1) ריקוד אמנותי; 2) צינור להעברת מי שפכים; 3) בית קפה המציע תוכניות בידור (מצרפתית); 4) בסתר, בלתי נראה; 5) עיר נמל בריטית; 7) עץ יער נשיר ממשפחת הקטניות, פרחיו סגולים; 9) זיק; 10) קרס; 13) משתמשים בה במישחק טניס; 14) אדם; 17) חליל קטן (מאיטלקית); 18) שפת־ים; 19) חלק מהחולצה או מהמעיל; 20) "לפני עיוור לא תיתן - - - - -"; 21) רעות; 23) ריב; 26) פקודה.

אהרן כהן

פתרון תשבץ 101

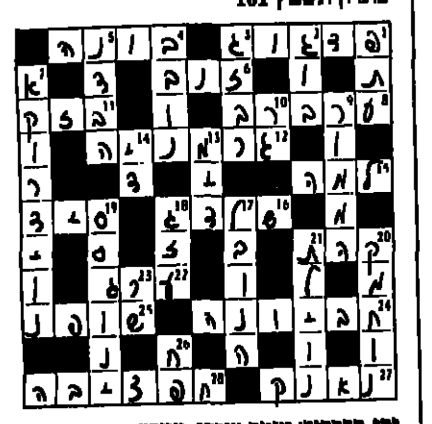

זכו בפרסים: עומר מזרחי, מושב רמת צבי; חליבה אמיר, רמתיגן; שמעון פרץ, נתיבות; זיו רובינוביץ, רעננה; סטפקה פישר, בית זית; רס"ר ניסים שבת, צה"ל; מלכה אליגון, מיתר.

הערה: מעטפות שלא יצוין עליגביהן מספר התשבץ - לא ישתתפו בהגרלה.

הפתרונות צריכים להגיע עד יום רביעי 23 בנובמבר, עם ציון מספר התשבץ על המעטפה, אל: "תשבץ גבר לעניין" "מעריב", ת.ד. 20010, תל־אביב 61200. הפתרונות יתפרסמו בעוד שבועיים. בין הפותרים נכונה יוגרלו 5 תקליטים מתנת הד־ארצי ו־2 ספרים מתנת ספריית מעריב.

מרתון **מעריב** טבריה
הבינלאומי ה־ 12 — "סובב כינרת"

מרוץ הצדעה לצה"ל
למרחק 10 ק"מ

מרוץ למרחק 10 ק"מ יתקיים ביום שלישי 29.11.88 במסגרת אירועי מרתון טבריה הבינלאומי ה־12 שיתקיים ביום רביעי 30.11.88.
המרוץ ל־10 ק"מ מתקיים בחסות מלון נהר הירדן ובשיתוף צה"ל.
הנכם מוזמנים להשתתף במרוץ העממי בטבריה ולהביע בכך הזדהותכם עם צה"ל. מסלול המרוץ: זינוק עמק הירדן - גמר בטבריה.
להלן לוח הזמנים למרוץ 10 ק"מ
14 - 13 הרשמה במלון נהר הירדן.
14 - 13 הסעה מאורגנת באוטובוסים מטבריה לקו הזינוק בעמק הירדן.
15 זינוק.
16 - 15 גמר המרוץ וחלוקת תעודות.
דמי השתתפות - 15 ש"ח למבוגר/ת
10 ש"ח לילדים ונוער
פרטים וטפסי הרשמה:
המחלקה לאומנות נוער וספורט
עירית טבריה
מלון נהר הירדן

עור חלק פצעי בגרות
טיפול מיוחד ומהיר
לכל סוגי העור
23 שנות נסיון והצלחה
הרחקת שיער לצמיתות ב־100%
שלמה המלך 68 תל־אביב
טל. 220745, 229485

רב־מכר עולמי!
ספרית מעריב
החייל האלמוני
מאת
מיכאל בר־זוהר
מיהו החייל האלמוני? גיבור? בוגד? קורבן?

זהו סיפורו של מרדית, אב שכול, היוצא למסע בלהות בעקבות החייל האלמוני, אותו בן אבוד של אמריקה המסמל את כל חלליה במלחמת וייטנאם.
להשיג בחנויות הספרים ברחבי הארץ
ספרים מבית טוב - ספרית מעריב